

september 2013

Pacifik 2013

Niue

1. september 2013, nedelja

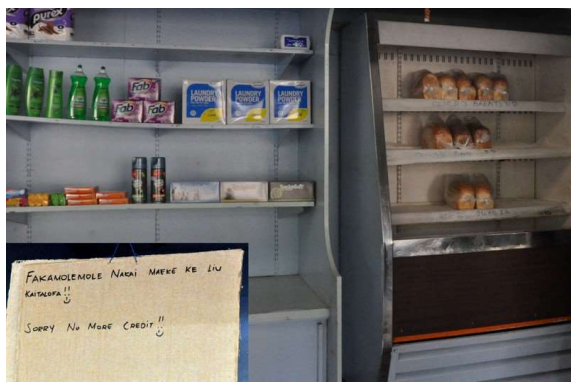
Niue

Nedelja je in domačini so po cerkvah. Edina odprta stvar je Washaway cafe, 12 km južno od pomola. Dan je lep in sprehod do tam nam ne bo škodil. Rečeno, storjeno. Z Vesno odhlačava. Vmes se ustaviva še na netu. Obupno je počasen, primeren življenjskemu ritmu otočanov. Še posebej ob nedeljah. In ko tako s telefonom surfam po wikipediji, pride mimo Mario. Aaaa?! Za njim pa še Esti in Laura. Kakšno naključje in kako prijetno srečanje. Malo počekamo, in se zmenimo, da se vidimo zvečer.

Oni na kopanje in snorkljanje, midva naprej na sprehod. Pa ne pešačiva dolgo. Kmalu se poleg ustavi avto in povabijo naju, da prisedeva. Večji del poti tako nisva prehodila, ampak sva bila prepeljana. Tudi ok. In si ogledovala otok. Lep je, skoraj tako lep, kot Australski otoki Francoske Polinezije. Čist, urejen, ob cesti vestno pokošena trava in kar je najpomembneje, otočani vestno pozdravljajo, ko se peljejo mimo. Kot pri nas v hribih ali kot v Francoski Polineziji. Kako drugače od Rarotonge, alias Cigan Novi! Del poti naju vodi skozi lepo poraščen gozd, posledic Hete iz leta 2004 se skoraj ne opazi več. Tik-tak smo na cilju.

Washaway cafe je nekaj posebnega. Greš za šank in si vzameš, kar želiš. Na pultu imajo zvezek, kamor to svojo akcijo zapišeš. Ej, to bo nekaj zame! Ni potrebno čakati kelnerjev, ko si žejen. Vstaneš, greš po pivo in takoj lahko piješ dalje. Skoraj tako enostavno je, kot če bi jemal iz svojega hladilnika. In jemljem. Velikokrat! Cena 5 dolarjev po komadu sploh ni pretirana za novo doživetje. Vendar, najslajše pride vedno na koncu. Moj tekst v zvezku "Mala beer 2x + 2x + 1x + 2x + 1x + 2x + 2x + 2x + 1x + 2x + 2x + 2x + 1x + 2x + 2x" (ali tako nekako) je prečrtan. Kaj to pomeni, se pozanimamo, radovedni kot pač smo. Ot-it-mins-det-ju-olredi-pejd-for-dis-bir. Aaaa?! Nekdo se je očitno zmotil in plačal naš zapitek. Tudi v redu.

Večji del popoldneva sediva v tem kafiču skupaj z sosedi in čvekamo. Mož je obplul Cape Horn, da je prišel v Pacifik. S podobno majhno barko, kot je Mala. Neskončno navdušen je bil na čilenskimi kanali. Hja, jaz bi tudi šel tja, ko bi imel ogrevanje, in z veseljem mu verjamem, da je to res lepši del sveta. No, ne glede na vse, počasi je potrebno domov. Večerno srečanje z Mariom in Esti smo na žalost zamudili, manjana. Transport nazaj je bil na kasonu rentiča. Posadka Visiona je rental kamionet in nas je dostavila na pomol. Kot kramo.

skromna trgovina

Esti in Laura po snorkljanju

kristalno čista voda

za 4 je kar malo premajhen ta naš dingi po takem morju

bojišče je skoraj čisto zasedeno

danes je bil prelep dan za snorkljanje

okno med skalama

nisem vedela, da je New yorška pizza tako slavna in da prodajajo najboljši sladoled na svetu tukaj :)

gospa, ki naju je pobrala na cesti, je imela s seboj tudi 2letnega sina in nečakinji

Avatele beach - edina plaža na otoku, pa še ta ni peščena-je pa odlična za snorkljanje

Tonetu se izredno dopade način kako pride do piva

urejena trava skoraj povsod

2. september 2013, ponedelje

Niue

Ponedeljek je dan za uradnike. Ob devetih se lepo vsi skupaj zberejo na pomolu in skupaj s še eno barko naredimo clear-in. Najprej do yacht cluba preverit vreme in nato na policijo po brand new driver's licence. Vmes srečamo prav vse znanke s soslednjih bark. Nabralo se jih je že toliko, da je že kar malo nadležno klepetati, posebej ker se nama danes mudi najeti avto, dokler je vreme še idilično. No, ob desetih le premagava vse ovire in via na ogled otoka.

Niue je lep otok. Pika. Urejen in zelen. Z bujno vegetacijo močno spominja na Australe, še posebej prav povsod na javnih površinah vestno pokošena trava. Prvi sobotni vtis se samo še potrjuje. Dodatno ga popestri (v mojih očeh) slovenska zastavica nad vhodom v lokalno trgovinico. Ni sama, družbo ji dela še kakih 20, morda 30 zastav sveta. Niso je tukaj pustili naši turisti, kupljena in izobešena je bila v kompletu z drugimi. In to, da si je majčkena deželica izborila pravico biti promovirana na skoraj natančno nasprotnem koncu Zemlje, je zame zelo lepo.

Cel otok torej prevozi, narava je čudovita. Centralni del tega dvignjenega atola je en sam tropski gozd. Že to bi bilo dovolj za pozitiven vtis, vendar Niue nudi precej več. Ustavlja se v manjših jamah s pravimi kapniki. Že dolgo jih nisem videl tako lepih. Ok, Postojnska jama je neprimerljivo večja, a vendar. Jame so tudi na višini morja in rezultat so bazeni, žepki morja, s koralami in koralnim življenjem. Že to je samo po sebi lepo, če pa dodam še dejstvo, da je voda tako kristalno čista, da se je praktično ne loči od zraka, je zadeva sploh-in-oh. Ribe navidezno plavajo po zraku! In ko se ob oseki sprehajam po reefu, moram dobro paziti kam naj stopim, da ne stopim v bazenček z vodo. Ne vidi se nobene razlike med kotanjami, ki so napolnjene z zrakom in tistimi z vodo. Edina vidna razlika so ribe v vodi! Ali morda zraku? V eni izmed takih lagun se tudi malo okopamo. Dobesedno bazen s turkizno vodo in tropskimi ribami. Snorkljanje sploh ni potrebno, vse se vidi kar s skale nad stopničkami do tega bazena. Čudovito! Na kar nekaj klifov zavijeva. Kopanja tukaj ni, zato je pa pogled na spenjene valove veličasten.

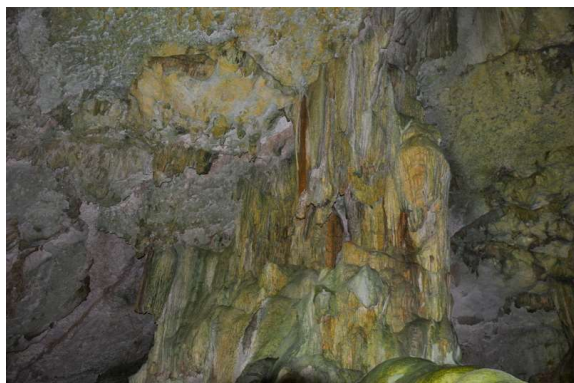
Ker je kopanje v morju brez možnosti tuširanja lahko moteče, so vrli Niuejčani poskrbeli tudi za to. Na vsakem, tudi najmanjšem in najbolj oddaljenem mestu, so urejene poti do morja in na koncu poti vedno tudi sanitarije in tuši. Sanitarije so čiste in obvezno s toaletnim papirjem in milom za umivanje rok, da ne bo nesporazuma. Prav tako je vsako mesto lepo označeno in opisano na panoju ob cesti. Ne spomnim se kdaj in kje (če sploh kje) sem že videl tako dosledno urejenost. Cel otok po urejenosti spominja na kakšen pomembnejši narodni park v Združenih Državah, recimo Yellowstone. Ob povratku v Alofi nama duša ne da, da se ne bi ustavila v turističnem uradu in se jim lepo zahvalila za vse skupaj. Izredno pozitivna izkušnja.

Vendar. Poleg naravnih lepot si midva vedno ogledava tudi lepote barčkov in gostilnic. No, tukaj pa otoček pogrne na celi črti. Fiš-n-čips s kokakolo res ni nekaj, kar obožujem. Pozna se močan vpliv Nove Zelandije in s tem povezane obupne anglosaške prehrane. Vtis malo popravi punca v pool baru na dramatičnih klifih. Na pivu se namreč ustavlja v edinem resortu na otoku. Takoj ko pristopiva naju lepo pozdravi s "Hello sailors from Mala!" in takoj nato še pobara kako je bilo sinoči v Washaway cafeju? Odlično je bilo, ampak kako pa ona ve, kdo sva in kje sva bila? Enostavno. Najina štopodajalka je bila, pove. Seveda, sedaj se je spomnim. Sramota! Ona naju je prepoznala, midva pa nje ne. Vse o sebi razloži, s Tuvaluja je doma, ločena, stara 32 let, z otrokom je prišla na počitnice na Niue in tukaj ostala. Sem pa zato prepoznal prodajalko v marketu. Sinoči je kelnarila v prej omenjenem kafiču. Kelnerca v self service lokalu. Uf, je garala. Selo!

Še ena zadeva je za moje oči en malček moteča. Povsod po Polineziji imajo običaj, da včasih grobove postavijo kar na domačem dvorišču. Tukaj je to razdelano do potankosti. Ves čas ob poti so, taki z lepimi in velikimi nagrobniki, kot pri nas na Žalah. Tudi, če je v ozadju zapuščena hiša, je grob oskrbovan, trava okoli je pokošena, na marmorni plošči so (plastične) rože. Le sveč ne kurijo. In ko smo že pri zapuščenosti, nekatere vasi so kot iz one štorije "Dan potem". Vidi se,

da je Heta, cat 5 ciklon leta 2004, s 300 km/h vetrom in 30 m visokimi valovi pustil sledove. Ne na naravi, ta se počasi regenerira. Na kopnem so posledice skoraj nevidne, koralni greben pa bo vseeno potreboval še nekaj časa, da se povrne v prvotno stanje. A se popravlja. Posledice so vidne predvsem na ljudeh. Veliko jih je obupalo in se odselilo v Novo Zelandijo, za sabo pa pustilo izpraznjene domove. In grobove.

Večer je že, ko se vrneva na barko. Jana in Mihelo sva danes odselila in spet sva edina gospodarja v svojem domu.

kapniki v jami

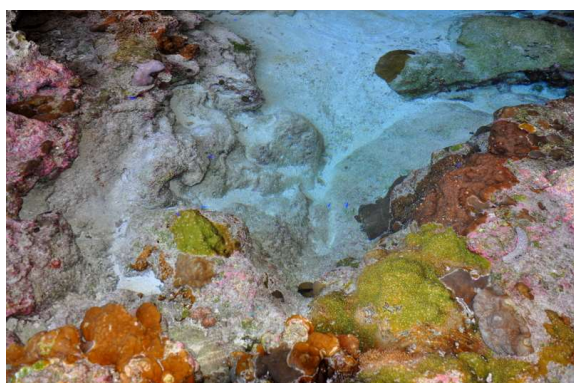
povsod so javna stranišča v kombinaciji s tušem

ob oseki se lahko mirno sprehajaš po ostrih koralah - bos bolj težko

v jami kristalna voda z majhnimi ribicami - za mene malce premrzla, da bi zlezla vanjo

živopisane barve koral

v jami okno s pogledom na morje - Palaha cave

Limu pools kjer sem se kopala

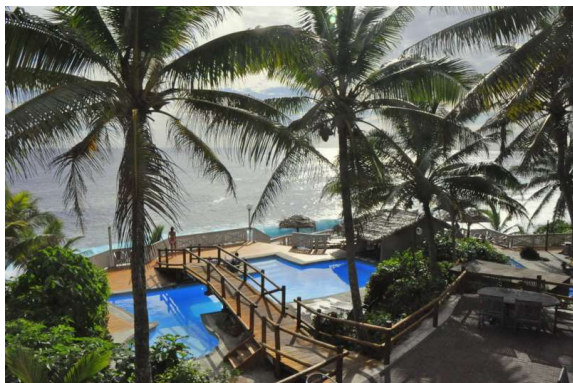
klifasta obala

celo drevesne gobe rastejo

stopnice, ki vodijo v morje - vendar mi ni jasno zakaj? za plavanje ni, ker te valovi razbijejo, torej čemu so torej?

edini resort z 48 sobami in menda so čisto polni; ob bazenu nekaj zdolgočasnih turistov, cena piva normalna

tudi slovenska zastava je med njimi

3. september 2013, torek

Niue

Ob pol osmih sediva v rentiču in se peljeva novim dogodivščinam naproti. Vreme ni najboljše, globoka oblačnost pokriva nebo in fotke najbrž ne bodo najlepše. Togo chasm je najin današnji cilj. S seboj imava primerna obuvala, za razliko od včeraj. Vzhodna obala otoka ponovno šokira. Tako ostrih skal in tako močno perforiranih še nisem videl. Nič ali skoraj nič ne uspeva v tem okolju. Stalni slani pršec, posledica razbijanja oceanskih valov ob obalo sega nekaj deset metrov v višino. Lepo urejena potka pripelje preko te lunine pokrajine do kotanje. Kotanje, napolnjene z drobnim zlatim peskom in palmami. Edini dostop je preko deset ali petnajst metrov visoke lestve. Spolzko je in ta adrenalinski užitek prepustiva drugim. Zato pa splezam na rob te kotanje in pogledam v ocean. In imam kaj videti! Bazenčki, popolnoma taki, kot jih poznam iz Pamukkal ali Yellowstonea, le da jih tam polni z žveplom bogata termalna voda, tukaj pa morje. Veličastno.

Vrneva avto in v yacht clubu naročiva clearance. Uradnik pride, me odpelje v njegovo pisarno, narediva papirje in me pripelje nazaj. Ker ne vem, kakšno bo vreme, je clearance za kadarkoli ta teden. Prilagodljivo. Lepo od njih. Malo me je skrbelo, če bom imel kaj težav (prišli smo štirje, odhajava dva), pa je sve prošlo brez ijedne riči.

Spet testirava novozelandsko hrano. Tokrat je za odtenek boljša, jeva celo z normalnim priborom in na porcelanastem krožniku. Še več! Tudi pivo nama natočijo v kozarce. Okus hrane pa, no ja. Wahooja se na srečo še niso naučili čisto pokvariti, vse ostalo je pa en kup plastike. Vendar, kot rečeno, neprimerno bolje, kot (napol sojin) hamburger z obilo rdeče pese iz konzerve in skoraj surovim jajcem, vse skupaj stlačeno med dva kosa nečesa, čemur tukaj pravijo kruh. In za zraven še masten pomfri in majoneza. Nekaj takega sem jedel zadnjič. Na jedilniku je bilo seveda napisano nekaj povsem normalnega. Časa imava dovolj, zato se ustaviva še v enem kafiču. Spet znano pivo in spet znani obrazi. Tokratna kelnerca je predvčerajšnja kelnerca z drugega konca otoka. Filipinka. Sedem dni na teden kelnari, lokali se odpirajo in zapirajo tako, da je vsak dan na otoku odprt vsaj en. In tam je ona.

Morda še zadnje spuščanje dingija v vodo in povratek na Malo. Za nocoj in naslednjih nekaj dni imamo napovedane (neobičajne) zahodne vetrove in na roadstedu pred Alofijem, popolnoma odprtem na zahod, zna biti nevzdržno. Prav prijetna ne bi bila niti plovba proti vetru, ne vem še kako se odločiva. Ostaneva ali greva?

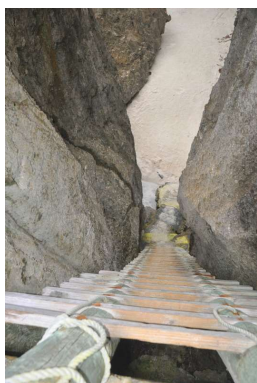
Zvečer je na sporedu BBQ na Mali. Skupaj s sosedi, ki so na poti proti zahodu obpluli Cape Horn. Prijetno kramljamo v neprijetnem vremenu. Dež uliva kot za stavo, val pa poliva (rdeče vino po kokpitu). Jutri je že, ko se le spravimo k počitku.

pot do Togo chasm - ostre koralne skale in gozd

pot je bila urejena

na koncu poti pa lestev vpeta med skalama ...

in na dnu peščena tla in nekaj palm

kotanje podobne turškim pamukalam, a žal tukaj niso za kopanje

morje se močno zaganja visoko v skale

zmrznjen sneg? ... ne ne ... le razpenjeno morje

novodobni skulpturni park narejen iz različnih smeti

...še stare čajnike so gor obesili ... ne razumem ravno najboljše te moderne umetnosti

...totemi?

zapuščene hiše

nešteto spomenikov po otoku

4. september 2013, sredo

Niue

Dolgo že ni bilo tako rolajoče! Vetrta dopoldan ni niti za vzorec in vrtimo se okoli boj. Vsak po svoje. Zato je pa val, ki se vali iz dveh smeri. Zmagovita kombinacija! Popoldan, ko se naredi nekaj vetra je bolje, čeprav je z vetrom povezan val postal sitno visok. Od časa do časa se v morje zarine celoten kljun s sidrom vred. Ali pa pade v luknjo med valovi, da vse zadoni.

Dan prebija na barki, ne ljubi se nama na obalo v dežju in valu. Kaj pa vem, morda niti ne moreva več nazaj. Val pred pomolom zna postati prevelik za ponovno splavitev najinega mini dingija. Zato pa vsak po svoje čepiva na neznosno počasnem netu. Saj dela, ampak v primerjavi s tem so bile še celo naše dial-up linije izpred dvajsetih let neverjetno hitre.

Ker imam čas, spet malo berem kam naprej. In spet sem slabe volje. Toliko stvari je še za videti, mi pa vedrimo tukaj in zapravljamo čas. Pa še vse te kombinacije z uradniki za clear-in in clear-out, ki delajo (no, ki so v službi) le med tednom dopoldan. Nimam pojma, kako bomo vse zanimivosti spravili pod streho.

pa četudi je gostišče ima vseeno na vrtu grobnice po streho

pa še ena fotka kakšna je večina obale - reef in butajoči valovi

5. september 2013, četrtek

Niue

Če ne bi imeli danes napovedane udare olujne bonace iz svih smerov, bi izplul. Prav sit sem že tega sidrišča in vala na odprtem morju. In nedelujočega interneta. Sedaj, ko je slabo vreme, vsi čepimo na netu in posledica je, da sem sinoči z muko v petih urah uspel uploadat nekaj fotk. In zraven skuril zalogo elektrike za ves dan! Dopoldan imamo še močan naliv, potem se zjasni in naredi lep, a valovit dan.

Vendar dolgočasje kmalu zamenja akcija. No, v tem konkretnem primeru, bi bilo bolje, da bi dan ostal dolgočasen. Sosedje sredi dopoldneva spustijo v eter pan pan klic. Na reefu so se znašli. Najboljši mooring na Južnem Pacifiku (tako se hvalijo v yacht clubu, lastniku teh čudes) je šel rakom žvižgat in norveški katamaran je lepo parkiran na suhem, kot bi bil v suhem doku. Morja je vse manj, oseka se bliža, bolj in bolj so fiksirani. Takojšna pomoč potrebujejo.

Ne mine deset minut in na pomolu je šlepar z remorkerjem (vlačilec) in ustrezno trideset-ali-toliko tonsko avtodvigalo. In policijski avto za spremstvo s prižganimi vsemi možnimi lučmi. Akcija se začne. Še deset minut in vlačilec je v morju in na poti k nesrečnemu uporabniku super-truper mooringov. Če se nama ne bi Mala v Costa Rici tudi sprehajala naokoli skupaj z marinskim mooringom, bi se tukaj čudil, tako pa sem vse bolj in bolj prepričan v tisto staro reklo: uzdaj se use i u svoje kljuse. Sidro. Samo kaj, ko je pred Alofijem dno trideset metrov pod gladino in je polno skal in koral. Kakorkoli, privezovanje štrikov s pomočjo sosedov traja precej dlje, kot privoz in splovitev vlačilca in katič je vse bolj kakovostno prizemljen. Končno, tudi reševalci ugotovijo, da je pametneje počakati na plimo. Popoldan naj bi spet poskusili.

Prav neverjetno je, koliko nesreč se dogaja tukaj, koliko wreckov videvam naokoli in koliko klicev na pomoč je slišati po radiu. Če bi primerjal s številom plovil v Piranskem jezeru, bi se morala v naši domovini potopiti po ena barka vsak teden. Očitno je kljub vsemu le razlika med morjem in morjem. Pacifik navkljub imenu ni prav miroljuben...

Popoldan so štriki med katamaranom in remorkerjem spet napeti, pod trupom postavljeni veliki črni plovci, morda večji fenderji, in počasi, a zanesljivo se katamaran spravlja plavat. In splava. Priplava do pomola, počaka na avtodvigalo in še preden je mrak spokojno počiva na klocnih. Tukaj bo kar nekaj časa. Najbližji rezervni deli (in verjetno tudi majstori) so na Novi Zelandiji, s katero je Niue odlično povezan. Vsak petek je avion, se radi pohvalijo domačini. Vsaj en propeler in obe krmili sta šli, drugih bistvenih poškodb zglada ni. Kolikor se vidi takole na daleč. Nekaj prask je zagotovo, a to je nizka cena za plačilo parkinga na reefu.

Zanimivi so (predvsem ali izključno) ameriški kruzerji. Takoj po klicu brenčijo naokoli s svojimi dingiji. Saj na prvi pogled je to lepa gesta, čeprav racionalno popolnoma nepotrebna. Še remorker je moral napeti mišice, da je zadevo splavil. Dingiji, hmmm? Tudi na 16 kanalu je vseskozi polno čebljanja o pomoči. Na 16. kanalu! Da ja vsi slišijo. Ameriško farso prekine Norvežanka z nesrečne barke, ki se vsem vljudno in lepo zahvali in jasno pove, da so reševanje prevzeli ljudje, ki se s tem ukvarjajo in se na zadevo spoznajo. Med vrsticami pa je tudi razumeti, da firbci in pametnjakoviči v trenutni situaciji niso zaželeni, ker le otežujejo stvari.

Stvari otežuje tudi narava. Kot, da vsega skupaj ni zadosti, se med ljudi, ki brodijo okoli katiča pomeša še men-o-war, meduza, ki je ni pametno božati, če ni pomoč na dohvat roke. In v gužvo na pomolu se pomeša še rešilko z zdravnikom.

Za kosilo danes tuna v papajevi omaki. Tuna, ki smo jo dobili včeraj z norveškega katamarana. Njihov zadnji ulov pred nesrečo. Večino tune je Vesna predelala v pašteto. Jutri greva dalje in nekaj bo treba jesti.

*večino noči in del dopoldneva je minil v nalih in rolanju
levo desno gor in dol ... da se ti zmeša !*

*takole nekako smo tudi mi bili ves čas - na fotki sosedova
barka*

*vlačilec je naložil reševalni čoln v morje zelo kmalu po
urgentnem klicu*

tako so pristali nesrečni norvežani

katamaran privezali na vseh možnih koncih in jih ob rahli plimi potegnili z reefa dol

in takole so jih vlekli do pomola

in privezali z močnimi vrvi in potegnili gor na pomol

koliko je škode se bo šele sedaj videlo, a kot kaže bo kar dosti dela

Pacifik 2013

Pacifik

6. september 2013, petek

Niue - Ameriška Samoa (1. dan)

Vreme se končno drži napovedi. Že cel teden je napovedano, da bo petek dan za izplutje in res je tako. Veter je pol dneva 3-4 Bf z boka, potem se obrne v polkrmo in pojača na 5 Bf. Oboje, še posebej prvo, ker ni vala, je odlično za plovbo. Škoda, da ne moreva danes narediti kakšne milje na zalogo. Za takrat, ko nama vreme ne bo naklonjeno.

Za 300 milj, kot jih imava do mesta Pago Pago na Ameriški Samoju, bova potrebovala pet dni. Dva sva prebila na barki pred Nuiem. Na obalo nisva mogla zaradi vala, izpluti pa tudi ne, ker ni bilo vetra (ali pa je bil v nos). Dva bova regularno na plovbi. Zadnji dan, v nedeljo, bova spet na barki in čakala, da se vrli uradniki vrnejo od maše in od naju sprejmejo plačila za vstop v državo. V ponedeljek dopoldan, jasno. Nasploh je potovanje po teh krajih včasih precej zoprno. Če bi človek rad kaj na hitro videl, naleti na turistu nelogično in neobičajno težavo. Teden ima šest dni. Nedelje ni. Za prestop meje je še krajši teden. Le pet dopoldnevov premore.

Rib ne loviva, jeva pa home made ribjo pašteto. Za cel teden jo imava, pa še sosedom smo jo precej dali. Banane ali ribe, saj je vseeno.

7. september 2013, sobota

Niue - Ameriška Samoa (2. dan)

Po večernem filmu z naslovom Sneguljčica in lovec, kjer v finalu Sneguljčica v viteškem oklepu (in krilu) z mečem in ščitom (hmmm?) obračuna z zlobno mačeho, skrajšam jadra na 2 m genove in popolnoma odprta sprayhood. Mislil sem, da bo dovolj za plovbo in mirno spanje pravičnega. Spanje pravičnega ni bilo moteno, hitrost je pa skupaj z vetrom padla pod 5 vozlov. Zjutraj torej razprem vse platno, kar ga premoreva in pri 4-5 Bf krme in kasneje polkrme Mala zdviha. Če takole nadaljujemo cel dan, lahko ponoči spet samo sprayhoodamo. Vsekakor bi bil rad jutri na mirnem sidrišču. Nazadnje sva spala na mirnem na Raivavae pred mesecem in pol.

Spet zajtrkujemo tuno. Ma, ne vem ali je lovopust smiselni ali ne. Vseeno jemo ribe. Sedaj, ko ni več banan. No, za kosilo je vendarle popestritev jedilnika. Tortelini.

Malo pogledava zaloge, piva (s pretečenim rokom uporabe) imava le še en paket (na srečo so ameriški paketi s po trideset piksnami), kokakole tudi. Tudi kakšno konzervo hrane bo treba kupiti. Skrajni čas, da prideva v deželo, kjer se da to nabaviti (relativno) poceni. Za naslednjega pol leta. Kot že na Havajih, bova najbrž tudi tukaj večji locker popolnoma zabasala s pijačo. Dug in Carla sta sporočila cene iz Ameriške Samoe in Samoe. Zgleda, da je ceneje pri Američanih.

Ameriška Samoa

Pacifik 2013

Ameriška Samoa

8. september 2013, nedelja

Pago Pago

Noč je bila ena sama nočna mora. Nevihta za nevihto v noči brez lune. V bližini otočja z razvito ribiško industrijo si ne upam spati brez radarja. Alarmi mi itak ne pomagajo dosti, ker so posledica neviht. Le vsakih 15 minut me zbudijo, da si ogledam okolico. In se moker od dežja vrnem v podpalubje. Draga igrača, tale radar, za isto funkcionalnost bi lahko uporabil telefon. Izkaže se, da sva vseeno midva edina norca na morju. Ok, še en tanker je zjutraj vplul v Pago Pago, samo ta ni problematičen, ker ga lahko spremljam na AISu.

Zavarovanje trupa nama tukaj ne velja. Zavarovanje pri Adriaticu ne velja za področje ZDA, piše v polici. Menda je to ozemlje ZDA, kaj pa vem. Pri teh njihovih kolonijah nikoli nisem prepričan, kako so tretirane. V najslabšem primeru greva na lastni riziko. Vseeno bolje, kot pri Panteniusu, kjer za dvojno ceno worldwide coverage ne velja za pol sveta (pirati, pirati...) ali pri Triglavu, kjer jih je potrebno kontaktirati pred may day klicem. Ga morajo odobriti, sicer zavarovanje ne velja. Me prav zanima, če so na Blue Marblu norvežani zadnjič najprej poklicali na zavarovalnico ali smejo barko reševati ali naj jo pustijo potoniti...

V pilotu preberem, da se naj sidrava in s Q zastavico počakava do ponedeljka, ko uradniki pričnejo svoje težaško delo. Pa ni tako. Port control me pokliče in preusmeri na privez dokler ne uredim klirensa. Alongside tug. Tudi prav. V Pago Pago je več ladij, kot sva jih vseh skupaj videla na celém Pacifiku od Panamskega kanala dalje. Da smo mi raftani je logično, ampak raftane so tudi ladje. Gužva. Luka v nedeljo je kot izumrla, čisto spodobno bo na mirnem privezu v zavetrju malo oddremati. Rečeno-storjeno.

Ob dveh popoldan sem spet živ. Čas za preveriti maile. Ampak. Wifi neta v Združenih Državah ne moremo kupiti on-line. Halo?! Vesna se gre pozanimat na kapijo, če naju (kužna kot sva, pred plačilom karantenskega pregleda, jasno) spustijo v life. Ja, spustijo naju, no problem, samo life je v nedeljo v glavnem mestu Ameriške Samoe zreduciran na eno samo oštarijo. Z ameriško hrano. In po vsej verjetnosti brez neta. Hmmm, nama je res tega treba?

In tako dan mine v luki Pago Pago na krovu Male, raftane na ameriški vlačilec. Z zadnjimi piksnami amerikanskoga piva s Havajev v roki. Vroče in soparno je. Temperatura morja se je dvignila na 29,5 stopinj, temperatura zraka je le malo nižja. Vlaga je enaka nad in pod vodo.

špičasti vrhovi otoka Amerika Samoa

kaj drugega kot cerkev-večino dneva je deževalo

nenormalne porcije hrane-ker je bilo nemogoče vse pojesti, sva večinoma samo zbrskala ven najboljše zadeve; če ne gre, ne gre ... tudi želodec ima omejen prostor

tovarna rib v zalivu: ne bi komentirala kako je včasih zasmrdelo

večina moških nosi krilo

9. september 2013, ponedelje

Pago Pago

Sinoči sva, kljub sveti obljudi, da ne bova več jedla amerikanšita ušla preko kapije na večerjo. Kot ilegalca v ZDA. In prvič (ali pa skoraj prvič) kar sva bila kadarkoli v Združenih Državah tudi midva dobro jedla. In obilno. V nedeljo, ko je tukaj (skoraj) vse zaprto, je nasproti luke odprta kitajsko-morska birtija. Ker veva, da je hrana v ZDA obupna, naročiva juho z jastogom, pekinško račko in rezance s šrimpi. Vsaj nekaj od tega bo valjda za pojesti. In dobiva. Dve juhi, vsako v svojem jušniku (nama v trenutku postane jasno, zakaj naju je kelnerca dvakrat vprašala ali res dve juhi?) in vsako z jastogom (z besedo: z enim jastogom), dvema king prawnoma in nekaj školjkami. Ena juha je večerja za dva. Toda midva imava dve in še ostalo robo, tudi čisto solidno in daleč-daleč od sojaburger sranja. Celo bolj azijski okus ima hrana kot v Sloveniji pri franšiznih Kitajcih. In šrimpi se tukaj prevajajo v king prawnne, v Deželici pa v mini šrimpiče. Vendar to še ni vse. Še en popoln obrok za večerjo dobiva on the house. Odličen sashimi, yellowfin s sezamom. Še štiri dobra lokalna (from the other Samoa) piva in račun je 70 dolarsonov. Kartice spet špilajo, toliko so pa le amerikanizirani. Spet dobro za nas. Počasi razumem, zakaj je na (ameriškem) noonsitu Ameriška Samoa opisana le kot appropriate restocking place and nothing else. Američani take hrane ne jejo. Kateri Američan pa bi jedel jastoga brez pomfrija, kečapa in majoneze? Ali pa vsaj sladkega Jack Daniel's BBQ zosa? In to s pravim priborom in na pravih krožnikih namesto plastičnih vilic in noža zavitih v prtiček, hrano pa spakirano v plastično banjico - da se lahko odnese, kar ostane. Res, primitivna postrežba je tukaj, mar ne? Celo brez wait-to-be-seated plastično nasmejane dečve! In na koncu... na koncu ni potrebno prišteti napitnine zlagano prijazni kelnerci. Nasprotno, to se tukaj sploh ne spodobi! Združene Države Amerike?

Da to niso Združene Države, se je potrdilo tudi pri uradnikih. Nič border protectiona, ampak lepo tako kot drugod po svetu: port captain, customs in immigration. In nobenih slikanj šarenice in prstnih odtisov. Bog ne daj preverjanja ameriške vize! Immigrationce srečamo kar v luki in iz žepa potegneta štampljko, požigosata pasoše in ... smo notri.

Ker smo tako lepo parkirani v luki, jih poprosimo, če lahko ostanemo še malo, da naredimo nabavku hrane. Tukaj lahko spraviva stvari iz avta direktno na barko, drugače mora pa dingi furat levo-desno in vse skupaj je potrebno še večkrat prekladat. Lahko, ni problema. Pa po rentiča in v šoping (plan A). Vendar. Rentiči so vsi oddani. Torej, plan B. Avtobus do diskonta Cost-U-Less in taksi nazaj. Avtobusi tukaj so nekaj posebnega. Osnova je malo večji osebni avto, recimo kak pick-up, ki mu je odžagano vse od sprednje šipe nazaj. Namesto tega je lesena kabina z lesenimi sedeži. Vse je leseno, celo haki za šipe. In vse je živo pobarvano. Kar se dodane tehnike tiče, je to le hifi. Število zvočnikov je primerljivo s karibskimi kombibusi. Nasploh je zadeva precej primerljiva s Karibi, kar pomeni, da je potovanje z avtobusi enostavno in

poceni.

Nakupiva roba za naslednjega pol leta. Za Pacifiške razmere je smešno poceni. Izbira je dobra. Neprimerljivo s čimerkoli po Havajih, razen morda s Tahitijem, le da je tukaj močno ceneje. Za tri velike diskontne vozičke robe, s katero sva do zadnjega kotička napolnila taksiju prtljažnik in kabino (edino šofer ni imel hrane v naročju) sva plačala 1200 dolarjev. Toliko take robe za ta denar ne nudi niti Najboljši sosed. In tu smo vendar sredi (velikega) morja.

Če nič drugega, potem mi bo Ameriška Samoa ostala v spominu kot izredno zelen otok z izdatnimi nalivi, večinoma polinezijskimi prebivalci (kako drugače, kot na Havajih!), polinezijsko glasbo in množico krojaških salonov. Krojaški saloni nudijo krila. Šiviljski pa hlače. Samojci se oblačijo tradicionalno. Moški nosijo krila, tudi (ali še posebej) uradniki. Moške uniforme so s krili. Vendar ne gre za unisex modo, uradnice so večinoma v kavbojkah.

In londromati! Toliko, kot tukaj, jih nisem videl še nikjer. V enega zavijeva in štejeva mašine: 36 pralnih strojev in 48 sušilcev. Cena? 1,25 dolarja za pranje in 1,75 za sušenje. Kje si Sicilija izpred nekaj let s svojimi 120 evri? Za enako uslugo je tukaj petindvajsetkrat ceneje kot pri mafiozotih!

Še internet kupiva in po dolgem-dolgemu času spet deluje normalno hitro. In za normalen denar. Na barki.

pogled z vrha pristanišča - veliko avtomobilov za tako malo cest

guvernerjeva hiša za katero ogled se je potrebno predhodno dogovoriti

tako ogromnih samopostrežnih pralnic nisem še nikjer videla in seveda poceni

skulptura pred muzejem narejena kar na drevesu - lepo!

pogled na sidrišče

pa še en z mavrico

zastava ameriške samoe ima v sebi am.orla

registerske tablice

10. september 2013, torek

Pago Pago

Akcija takoj! V dingi in v nakup katamarana. Prijatelj bi rad kupil katamaran, in ker sem ravno tukaj, mu bom poslal nekaj up-to-date fotk. One, z manekenkami na palubi, ki so objavljene na netu, verjetno ne odražajo ravno realnega stanja. In za povrhu še malo pointintervijual mimoidoče. Šala-mala. Prodajalec je podal koordinate in kontaktne osebe. Vse špila. Dokler. Dokler ne želim govoriti s Petom, kapitanom, zaposlenim v pomorskem muzeju. On naj bi vedel vse o barki. Vendar. Je pa ravno odšel na en big-ivent, pove prijazno dekle iz sosednje sobe. Čez eno uro bo nazaj. Čez eno uro je situacija precej drugačna, takrat niti one dečve ni več in vse je zaklenjeno. Ok, manjana. Sem pa zato lahko zadevo poslikal s pomola od zunaj in ... hmmm ... fotke poimenoval ... hmmm ... "Pago Pago wreck". Saj, če je to jahta, potem je cena sila ugodna, če je pa wreck, je pa presneto drago. Nekako se ne morem odločiti, v katero kategorijo naj bi zadeva spadala.

Vesna se zavtobusa malo naokoli. Res so špasni tile buseki! Malo šopinga, malo firbcanja. Predvsem pa malo samostojnega sprehoda. Od časa do časa nama obema paše biti malo sam. Pa, saj to ni nič čudnega.

Sam se spravim nad elektriko. Sinoči smo prižgali eno luč in kot rezultat so ugasnile vse. Pa ni bil kratek stik, lajtunga se je prekinila. Ampak kje? In katera žica? Razkopavam in merim nekaj časa od lučk in nekaj časa od varovalk v upanju, da bom hitro našel napako. Kdorkoli je že kdaj kaj razkopaval po (popolnoma naseljeni) barki, mu je v trenutku jasno, kako zgleda ta rabota. Naj dodam še olajševalno okoliščino za boljšo predstavbo: 30 stopinj in sto procentna vlaga. Jasno kot beli dan, napaka je bila na zadnjem testiranem kraku pri stebru pod jamborom. Za to je bilo potrebno razdreti strop in podenj (poleg že vsega do takrat razstavljenega na bokih barke).

Pišem v Apio na Samoo, rad bi preveril ali imajo mesto v marini, pa ni odgovora. Če ga do jutri ne bo, jih pokličem. Sedaj, ko nama dela Skype, so to lokalni klici. Zvečer pokličemo tudi v Slovenijo. Tudi to je lokalni klic.

In spet sva v oštariji. Dvakratno količino piva popijeva in pol toliko plačava, kot pred dvema dnevoma (sedaj ko veva, kakšne so porcije), pa še vedno preveč naročiva. Ampak, naslednjič pa res naročiva samo eno porcijo za oba! Nekaj litrov juhe pri najboljši volji res ne moreva jesti, pa nas na koncu kelnerca resno vpraša, če bova ostanek vzela s seboj. Hja, nekaj blesavih ameriških navad so se pa na žalost že nalezli.

sidrišče na koncu zaliva - zelo polno!

pa še z mavrico ... bila je edina, ki sem jo videla v celem tednu

glavna tržnica v Pago Pago

glavna avtobusna postaja z izvirnimi home made prirejenimi avtobusi

ta nalepka je pa tipično ameriška: z zaporom ipd, če ga piješzgornji deli avtobusa so skoraj vedno narejeni mizarsko, to pomeni z lesom!

taro v pletenih košarah

polna košara za 7 dolarjev

banan je bilo nešteto vrst

11. september 2013, sredo

Pago Pago

Dan brez dežja. To pomeni lep in sončen dan z obilico vetra. Slednje pomeni, da je najin izlet na obalo skoraj zanesljivo moker. Tri točke, kamor lahko pristaneva z dingijem, imava. Skrbno planirava in splanirava. Do prve peljem Vesno. Jaz sem moker, vendar se lahko preoblečem, ker se itak vračam na barko po perilo. Potem na drugi točki odložim perilo in ga neseva v pranje. Sledi sprehod do pošte in sprehod do čuvaja narave, ki je hkrati tudi čuvaj barčice, ki naj bi jo David kupil. Tokrat je v službi in prijazno mi razloži vse (kar prodajalec sigurno ne bi). Jaz pa vse zašpečam v mailu dalje.

Perilo je oprano popoldan in po (mokrem) transportu na barko, se lahko spet preoblečem. Sledi (skoraj) suh transport moje malenkosti na tretji možni ponton, najbližji oštarijam. Vesna pot opravi po kopnem (beri: suhem). Nocojšnji cilj je oštarija DDW, kar je kratica za Don't Drink the Water. Saj ne vem kaj nudijo (čeprav je birtija omenjena v vseh vodičih), vendar zaradi prečudovitega imena jo pa že morava obiskati. Avtobusar naredi izjemo in naju dostavi prav na dvorišče gostilne (da se ne bi preveč utrudila pri pešačenju preko ceste). Vendar. Sorry, we are closed.

Nič ne de, v bližini je še ena naj-naj oštarija iz vodičev. In greva. In prideva. Ampak. Pogled na jedilni listi pokaže borno sliko. Tipično ameriška kuhinja, kjer v glavni vlogi nastopajo burgerji in sendviči. Ah, ja... Nekako najdem New York steak in Vesna Mongolsko meso. Oboje je daleč-daleč od nivoja včerajšnje oštarije. Saj, meso je že v redu, vse ostalo je pa čips-end-kečap-šit. In brezokusna nezdrava zelenjava iz mikrovalovke. Brokoli in korenje. Le Vailima Pure je tak kot mora biti. Vseh šest.

Še nekaj naju bega ves dan. Zastave imajo obešene na pol droga. Le kaj se jim je, nesrečnežem, zgodilo, da imajo dan žalovanja? Pobarava kar šoferja avtobusa. Dont-ju-nou-vat-dej-is-tudej? Jebeštrga, tega pa res ne vem. Bi moral pogledati v računalnik, tam imam datum, pa še tega pogledam le takrat, ko nisem prepričan ali sem dnevnik za današnji dan že napisal. Torej, nou-ajm-sori-aj-dont-nou. Tudej-is-siptember-ileven (11.9.)!

fantje v šolski uniformi

vsaka šola ima svoje uniforme

najstnice, polne nabitih hormonov, enake povsod po svetu

ta ima pa xxxl izvedbo grobnice

o tem otočku je nešteto legend: a vse z žalostnim koncem: da so umrli na njem

večkrat zasledila trakove na ograjah, grmih in fotografije umrlih ob cesti

večnamenski prostori so namenjeni tudi za žurke, ki bo očitno danes tukaj

proti večeru se jih veliko spravi kopati ... pa kar z obleko, da ni 2xnega dela

vaščani imajo sestaneke

12. september 2013, četrtek

Pago Pago

Ponoči smo imeli 7 Bf vetra. Vendar pri 70 m verige v vodi spiva dobro. Je pa sila vetra taka, da nama je strgalo še drug gumijasti blažilec, ki ga dava med bitve in verigo. Ni bilo pa tako spokojno na celém sidrišču. Nekateri so se morali presidirati.

Dopoldan pa v lov za rentičem. Danes je lov uspešen in končno se odpeljeva naokoli. Tutuila je lep otok. Primerljiv s Tobagom. Bujni tropski pragozd, redko prekinjen z vasicami, ob morju pa peščene plaže s kokosovimi palmami v zalivih med klifi. Dramatično in lepo! In, kar je najlepše, kljub nazivu Amerika Samoa (v samoanščini), tole tukaj ni dežela fastfudov in hotelskih naselij. V celém dnevu srečava le nekaj turistov. Več flying foxov (tričetr metra velikih netopirjev) vidiva kot turistov. Pravzaprav je najslabše ravno na našem sidrišču. Poleg tega, da je precej gužvasto, tudi pošteno smrdi iz tovarne ribjih konzerv na zahodnem bregu. Sčasoma se sicer človek vsemu privadi, niso pa to ravno prijetne vonjave.

Kot se za vsako ameriško ozemlje spodobi, ima tudi Ameriška Samoa narodni park. Tu gre za tropski pragozd in nekaj

lepih zalivov med previsnimi pobočji. Franšiza "US National Park" v popolni izvedbi. Visitor center z lepimi brošurami, sprehajalne poti skozi pragozd, opremljene s panoji, ki nazorno opisujejo okolico in postrežejo z obilico zanimivosti. Vredno branja in vredno ogleda. In vredno vsaj vožnje v odročne vasi. Nekje se otroci igrajo na cesti brez velikega posluha za to, da bi se po taisti cesti rada vozila tudi midva. Drugod srečava "vas na fiskulturi", vsi dela zmožni fantje in možje tečejo pod taktirko trenerja po bregu gor in dol. Vseeno bolje, kot zapravljanje energije v popolnoma novem fitness centru in internet kafeju - sredi džungle. Stalnica so tudi tropi potepuških psov, ki se podijo ob cesti in nama od časa do časa z laježem povedo, kdo je tu gospodar. Najin rentič očitno že ne.

Okoli tretje ure popoldan, ko se končajo šole, so ceste skoraj neprevozne. Otrok je veliko. Šolarji so vsi oblečeni v podobne uniforme. Fantje nosijo krila malo čez kolena, punce pa do tal. Drugega ločevanja uniform med spoloma ni. Vsaka šola ima, jasno, svojo barvo in svoj napis. Nek se vidi!

Samoa je zibelka Polinezije, od tu naj bi se Polinezijci razširili po celem Pacifiku. Tukaj naj bi ležala njihova bajeslovna pradomovina, Havaiki. Naj bi. Kajti tudi tukaj so bile legende grobo zatrite in izbrisane iz narodove zavesti, ko so oblast prevzeli beli misionarji. In to oblast so razširili tako temeljito, da je to sigurno dežela z največ cerkva per capita na svetu. Na nekaj hiš pride božji hram (zavidljivih dimenzij!), v vsaki vasici je vsaj ena cerkev, bolj običajno več, ki sicer slavijo istega boga, pripadajo pa različnim cerkvenim multinacionalkam. In še nekaj imajo tukaj, kar ni bilo videti od Kiribatija naprej. Skupne prostore, odprte dvorane, kjer se zbirajo na vaških shodih in kjer vaški poglavarji delijo pravico. Tega je skoraj toliko kot cerkva, v nekaterih predeli še celo več. Ne glede na ameriško vladavino, se na deželi še vedno nič ne more zgoditi brez soglasja starešin.

Za večerjo se ustaviva še v oštariji, ki so nama jo priporočali domačini. Hrana je dobra, čeprav ne bi mogel ravno trditi, da domorodci za večerjo tradicionalno jejo king prawne. Iz Azije uvožene sladkovodne kozice. No, ne bi se pritoževal. Za razmere, kakršne tipično vladajo po oštarijah drugod pri Sjedinjenih Amerikancih, je bila ta večerja naravnost božanska.

Varno parkiran dingi v marini je tokrat resno varovan. Tudi pred nama. In kot se kasneje izkaže, predvsem le pred nama. Lepo za ograjo je zaklenjen, ura je pač že malo pozna in dostop na dingi ponton je za danes končan. Security reasons. Bojda se bojijo, da bi v deželo vdrla teroristi. Na dingijih. Vendar. S pomočjo prijaznega mladega fanta, ki nama je takoj pokazal, kako se brez težav pride za ograjo (in posledično do popolnoma varno zaklenjenega dingija) in enim skokom iz pomola na ponton, je prevozno sredstvo do Male brez truda v trenutku spet naše. A-ja-ja-jaaaaah, security...

ogromno je teh večnamenskih prostorov povsod po otoku

v ozadju otoček z eno palmo ... tovrstnih je veliko

amiji prinesli v to deželo čips, pa je to res bilo nujno potrebno?

nekatero cerkve res nimajo meja pri gradnji

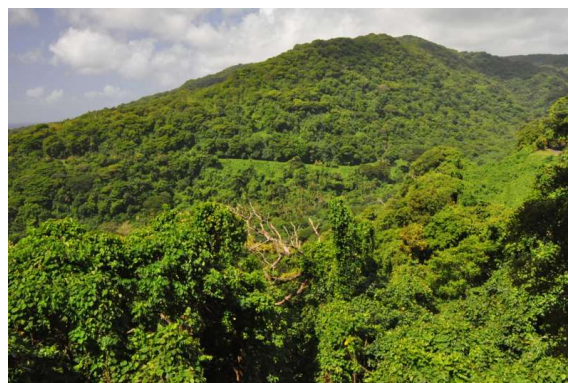
tudi tukaj pred vsako hišo grobnica in ogromno psov se klati naokoli

zelo veliko peščenih plaž je na otoku-sicer bolj majhne, a so! za razliko od niue, ki ni imel niti ene ..

pogled z vrha hriba na zaliv

kamorkoli pogledaš: sama zaraščenost!

pogled na majhno vasico: največja stavba je itak cerkev

tipično ameriški način pisanja pokvari prvi vtis na vasico

spomenik na žrtve cunamija leta 2009

najameš si celo plažo in kar lokale naokoli ... pa vendar zraven dobiš še gratis grobnico hm

13. september 2013, petek

Pago Pago

Koj naokoli, dokler imamo še avto. Prav do konca otoka se zapeljeva, v vsako vas pošpegava in povsod se nama kaže podobna slika: veliko cerkva in nič gostiln. Kako to skupaj paše, vedo samo Polinezijci. Hic! Še enkrat se izkaže, da je to lep otok, poln dramatičnih klifov in peščenih plaž. Predvsem pa je vegetacija kot se spodobi za tropski deževni gozd. Precej lepše, kot tolikokrat hvaljeni Markizini otoki z borno vegetacijo na zahodnih straneh.

Pri Miku se ustaviva, pa ga ni doma. Spet se je šel potepat na Kiribatije, surfat in lovit ribe. Kdaj pride? Ne vedo, čez nekaj mesecev. Baje. Ah, penzionisti... Sicer sva pa njegovo hišo, sredi neprehodne džungle, našla po tistem starem (malo moderniziranem reku) "kartu čitaj, seljaka (gugla) pitaj". Zanimiva izkušnja.

Hočeva fotokopirati dokumente, pa se izkaže, da imamo na Mali precej hitrejši in boljši fotokopirer kot ga premore fotokopirni servis. Tudi clear-out je narejen izredno hitro, tako nama ostane čas za - šopig. In šopava. Šopneva računalniček, točno tak, kot sva si ga želela že kot majhna otroka. Tudi cena 350 evrčkov je čisto ok. No, računalniček je tak, kot smo ga imeli že sedaj in kot se nama je izkazal za najprimernejšega. Majčken Asusek z mat zaslonom in dobro baterijo. Četrta v vrsti takih mašinc na Mali je to. Prav trpežne niso (celo nasprotno, zelo slaba kakovost jih spremlja), vendar za naju odlično funkcionalne. V Sloveniji se jih ne da dobiti, ker tega nihče več ne kupuje, tile Združene Države pa so očitno še vedno toliko banana republika, da prodajajo nekurantno robo. Hmmm...

No, do sem vse lepo in prav. Tudi ves licenčni Office dobiva gratis. Še bolje. Težave se začnejo, ko hočem spraviti računalniček v delujočo obliko. Najprej vse preflintat iz ameriško paranojičnega okolja, kjer se bojijo vsega in vsakogar in kjer kraljujejo McAfee in podobne neumnosti, na nekaj normalnega. In potem še nasneti vse, kar rabimo, prilagoditi zadevo na satelit in še kaj. Recimo, zamenjat novo verzijo Skypa (verzijo za super-truper Windows 8 in touch screen) z nečem starejšim (kar dela z miško). In takih stvari je veliko. Vse skupaj je spet kar kopiran en šimel, ki je bil pripravljen (tako zgleda) za tablico, to je pa na klasičnem računalniku več ali manj neuporabno. Za cel šiht dela. Še dobro, da imava internet, sicer bi bilo vse skupaj mission impossible.

Srečna, da sva tako dobro kupila (končno) končava v DDW, oštariji, katere ime mi je res všeč. Don't Drink the Water. Kosilo z morskno hrano je dobro, pijača se prileže. Domačini hodijo sem na kosila, hrana je vsaj približno domačinska. Kuhane banane za prilogo (namesto pomfrijia s kečapom in majonezo), recimo.

Po oštariji pa v izobraževanje. Že včeraj sva bila pozitivno presenečena nad muzejem (brez vstopnine), danes še toliko bolj nad oceanarijem (tudi brez vstopnine). Najprej nama mlada punca malo razloži stvari in mimogrede omeni, da smo se samo za en dan zgrešili z legendo (ok, sinom legende), Jeanom Michellom Coustojem, potem naju pelje v dvorano, kjer je na sredi obešena velika bela krogla, okoli so postavljeni sedeži. In štirje projektorji sinhronizirano projicirajo na to kroglo. Za pavzo je to vrteča se zemlja s posnetimi vremenskimi frontami, v glavnem orkani. Že samo to je impresivno. Ko gre zares, pa je ... hmmm ... saj ne vem, kako bi imenoval, tukaj so zadevo poimenovali movie on the sphere ... film torej, ki se ga lahko gleda kjerkoli okoli te oble. In se vidi različne stvari, odvisno od tega kje se stoji ali sedi. Film je vsebinsko na nivoju IMAX predstavitev, tehnično pa (vsaj zame) nekaj neverjetnega. Če se še toliko trudim, ne vidim meje projekcije med projektorji. Končno nekaj, kar res spominja na Združene Države Amerike! Nazadnje sem bil podobno impresioniran nad all-around projekcijo v Torontu, skoraj dvajset let nazaj.

Še malo diesla po 80 centov predžerikenam in potem, kot rečeno, pretep z računalnikom do poznih ur.

tri palme na malem otočku

odštekana hiška, itak s pokojniki

fly fox ... oz. neka vrsta netopirja

pa še eden od globokih zalivov

otok Polu desno, levo pa Motu od Polota

osamljena vasica v globokem zalivu s čistim morjem: kje drugje bi bil resort zraven resorta res super, da za spremembo otok ne živi od turizma

POLO FEU

SCIENTIFIC NAME: *Capsicum frutescens*
 FAMILY: Solanaceae (nightshade family)
 ENGLISH NAMES: chili pepper, red pepper

Capsicum frutescens is a small shrub native to tropical America, but was an early European introduction to Samoa, where it is grown in villages for its spicy fruit, but escapes from cultivation and becomes somewhat weedy in disturbed places. The fruit is used as a hot spice, and the leaves and fruit are medicinal.

USES: In a common folk medicine, the leaves are chewed, crushed, or heated over a fire and applied to boils (*ma'i sua* and *sila'ilagi*) and infected wounds (*'ploo*). Less commonly, an infusion of the crushed leaves and/or fruits is taken as a potion for treating various pains (*tiga*), respiratory difficulties (*sela*), and coughs (*tale*).

čili je zdrav - domorodci že vedo!!!

tudi polinezijci trdijo, da je čili zdrav... ni to to, da je na mojem zelniku zraslo ... more chili, more ...

pa še en od zalivov in dolgo peščeno plažo na kateri se nihče ne sonči ne kopa

slikovita vasica na zahodni strani otoka

če pride hurikan so te hiške kar v nemilosti

dolga osamljena peščena plaža na zahodni strani otoka

valovi se lomijo na večjih skalah

14. september 2013, sobota

Pago Pago

Danes je dan za rihtanje računalna. Za mene. Vesna počne druga, prav tako gospodinjska dela. Džerikenam še gorivo, tako da imam na koncu oba rezervoarja spet popolnoma polna. Cena je ugodna, pa še paše mi malo fijakanja z dingijem, da ne buljim cel dan v televizor računalnika in se mu čudim. Vesna spotoma kupi nekaj mesa in denarja. Meso bo za noč, denar pa do Guama ne bo več naprodaj tak. In ne glede na to ali mi je to všeč ali ne, ameriški dolar je vseeno valuta, ki edina špila, ko človek vandra po svetu. Za evro nisem prepričan, če so sploh že (vsi) slišali.

Ura je šest zvečer, mračiti se počasi začenja. Sidro dvignevala s kar malo sile. Tako dobro smo bili sidrani na tem, sicer slabem, sidrišču, da bi mirno preživeli devet ali deset boforov. Mi bi, bojim se pa, da bi se kdo drug zaletel v nas. In to na mestu, kjer mi zavarovanje ne velja...

Sobota je, izplujeva torej. Do Apie na Samoi imava dobrih 80 milj. V ponedeljek dopoldan priplujeva. Pred ponedeljkom itak ne moreva narediti clearance.

Pago Pago z vrha hriba

sidrišče in tovarna rib v Pago Pago

in sredi gozda je domek nekoga, pa čeprav iz valovite pločevine

ti avtobusi so res ena a !

tudi tukaj niso imeli amiji kaj dosti vpliva: ogromno se jih vozi v kasonu tovornjaka

očitno si lahko daš delati svojo tablico

pogled na Malo na sidrišču

in sredi ničesar stoji fitness center ... celo nekoga sva videla notri, ko je telovadil ...

Pacifik 2013

Samoa

15. september 2013, nedelja

Pago Pago - Apia

Če ne bi gledal znanstvenofantastičnih filmov, sploh ne bi vedel, kaj se mi je danes zgodilo. Tako pa vem! Včeraj sva se dala hibernirati in jutri se spet zbudiva. Tako potnikom na velike razdalje čas hitreje mine. Današnji dan torej prespiva v globoki komi. Med plovbo. Sicer pa prehod preko datumske meje odlično pozna že z Kiribacija in prav veliko ne bova zamudila. Rutina.

Od danes dalje sva torej pol dneva pred Deželico jamrajočih ljudi. Spet bova lahko pametna in razmišljam, da bi se šla nov posel, ime za firmo že imam, Orakelj d.o.o.

Ali lahko pogledava v prihodnost ali ne, bodo stranke same presodile, vsekakor pa je res, da se mi dogaja nekaj neobičajnega. Sva na spodnji strani Zemlje glede na Slovenijo. In ker sva spodaj, nastopi ena resna težava. Vsi namreč vemo, da tekočina steče iz odprte steklenice, če je obrnjena z vratom navzdol. To se meni redno dogaja s steklenico piva. Samo, da jo kelnerca postavi na mizo pred mene, takoj se izprazni. In podobni efekti se pojavijo tudi pri piksni piva, ki si jo sam odprem na barki, torej kelnerca po vsej verjetnosti ni kriva za to. Saj ni čudno, da so se včasih mornarji bali pluti predaleč. Da ne bi padli preko roba je bila le razlaga nepoznavalcev, v resnici so se bali praznih vrčev z grogom...

16. september 2013, ponedelj

Apia

Ponedeljek dopoldan je pravi čas za clear-in. Uradniki bodo tako imeli cel teden časa, da izpolnijo papirje. Jaz pa, da priključim Malo na elektriko. Decembrski orkan je dodobra premetel pontone in elektrika je le provizorična, na enem mestu z eno evropsko vtičnico in nekaj novozelandskimi. Za celo marino. Hic! Vendar, Tonček Električar reši uganko sebi in sosedu v prid. Naši računalniki (po novem štirje) bodo tako napojeni in - kar je še pomembneje - ventilatorji bodo lahko mešali luft v neomejenem režimu 24/7.

Z elektriko smo torej preskrbljeni, čakamo pa na clearance. In čakamo. In še čakamo. In še vedno čakamo. Ura je dvanajst in ... čakamo. Ura je ena, ura je dve, kmalu bo tri in (po nekaj urgencah) dočakamo. Yeeesssss! Dve uri za nama je priplula še ena barka, vendar za njih ni bilo več prostora v marini. Mi smo zasedli zadnje mesto v katerikoli marini v državi. Oni so sidrani sredi luke. Cena je pa enaka (okoli 15 evrov) ne glede na to ali si privezan in uporabljaš elektriko, vodo in dostop na obalo brez dingija, ali pa nimaš nič od tega na voljo. Tukaj je marina v lasti Port Authorities in kjer ni konkurence... Kakorkoli, clearance delamo skupaj. Polnopravni obiskovalci Samoe lahko končno zavijejo do bankomata in kupimo nekaj tal. In s temi talami ... nekaj piv.

In gremo. In hodimo. Le zakaj nismo šli s taksijem? Central bank of Samoa (po pričakovanju) nima bankomata, niti jih nimajo za naše kartice National bank of Samoa, Commercial bank of Samoa in Development bank of Samoa. Mimogrede, populacija Samoe je velika okoli 9% populacije Deželice, torej v kratkem pričakujem enajstkrat toliko zvenceh imen v stilu "Super-truper banka Slovenije". In vsaka banka zase je silno pomembna. Ena stolpnica je večja od druge. No, potem le nekako prišepam do ANZ banke (ki je prisotna po celem Pacifiku) in vse skupaj dela tip-top. Brez provizije. Ah, ja, bankirji...

Apia je lepa, kolikor pač je mesto sploh lahko lepo v mojih očeh. Vsekakor pa neprimerno lepša kot Pago Pago. Namesto amerikaniziranih zgradb so tukaj hiše zgrajene v kolonialnem slogu. Čeprav to ravno ni moj stil, je vseeno lepo za popestritev. Prvak ulice je stolp sredi rondoja (aja, vozijo po levi) z uro in posnetim zvokom Big Bena. Hmmm... kolonialno? Sicer se pa vse odvija lepo počasi, kot se za trope spodobi. In urejeno. Nobene svinjarije in smeti ob cesti (do sedaj) ali razbitih pločnikov in prahu (ali blata). Dober, če ne celo odličen prvi vtis. Neprimerljivo z Rarotongo in precej lepše od Papeeteja ali Pago Paga.

Ampak. Ampak, življenje je neprimerno lepše s pivom v roki. To vemo vsi. Čeprav tukaj samo steče iz kozarca, ker smo na spodnji strani zemlje, a vendar. Precej poceni je (redna cena je evro in pol, da o ceni ob veseli urici niti ne govorim) in postrežba je prvovrstna. Tako v hitrosti, kot v izgledu. Kdorkoli je že rekel, da se dekleta tukaj oblačijo konzervativno, nima pojma. Naše (mlade) kelnerice lepo paradirajo naokoli v minicah. Pri vsaki rundi piva sem pustil na mizi pol tale (20 centov) za trinkgelt. Ko odideva, punca v žep (le kje ga ima?) pospravi deset tal. Spominjam se (ergo, star sem), da sva z Jankom dvajset-ali-toliko let nazaj v Primoštenu pila Guinnessa na obali. Ko jim ga je začelo zmanjkovati, je oštir panično letel ne-vem-kam in prinesel novo kišto. Ko sva se hotela prestaviti k sosedu na pico, nama jo je sam ročno prinesel od tam. Samo, da ne zapustiva njegovega lokala! No, danes sem tukaj doživel popolnoma enako. Tudi tukaj so nama pico (kot snack, da se lažje pije) dostavili od konkurence, next door. Samo, da ne greva...

marina Apia, na otoku Upolu otočja zahodne Samoe je lani utrpela veliko škode zaradi hurikana

Mala po dolgem času spet na elektriki in vodi

tudi tukaj fantje v krilih

dekleta iste šole imajo lepa krila

Samoačani spoštujejo tradicionalna oblačila

tudi malce drugačna arhitektura

tukaj so avtobusi večji in ob špici je tako nabito poln, da dihaajo na škrge

banka največja stavba v centru mesta

mestna ura - če koga kaj vprašaš kje je, ti vsak postavi za orientacijo clock tower

ajoj, kako je vse daleeeeeč

Penina ole Pasefika pomeni Biser Pacifika

popestrtev ob cesti

17. september 2013, torek

Apia

Spal sem kot ubit, proti jutru bolje kot zvečer. Vroče je in soparno in šele proti jutru se toliko shladi, da se pokrijem preko ledvic. Potem pa po rentiča. Kar na cesti pobaramo enega domačina in - glej si ga no, glej - on oddaja rentiče. In to po dokaj konkurenčnih cenah (če bi rekel ugodno, ne bi bilo korektno), za slabih 50 evrov ga lahko en dan voziva naokoli. Pred nama je imel avtoček rentan bosanski par. In sta ga podrajsala. In mojster takoj ve povedati dej-ar-jor-nejbrs. Hja...

Odpeljeva se in ustaviva pri muzeju. Tako piše na vratih. Posestvo, lepo urejeno in negovano, na sredi vila. Villa Vailima. Ne vem sicer, zakaj so jo poimenovali po pivu, a tako pač to je. Vendar. Za vstopnino hočejo 40 tal, pokažejo pa osem sob. Sob, v katerih je nekaj let živel (nikad čuo) pisatelj. In kaj še? Nič več, to je vse. Hmmm..., to vse je ekvivalent skoraj desetim pivom. O odločitvi ni izgubljeni besed.

Pa se odpeljeva in naju ustavi policaj. Samoa je spet ena tistih destinacij, kjer ne zaupajo nacionalnim voznškim in je potrebno pridobiti lokalno voznško dovoljenje. Za sedem evrov to naredi kar rentakarovec. Ampak. Policaj hoče tudi nacionalno voznško in ko ga drži v rokah se čudi in uči slovenščine. Najprej ugotovi, da je poteklo že davnega leta 1979. Ko ga naučim, da sem ga takrat naredil in da velja do 2040, strumno ugotovi, da bom takrat star 80 let. Res je. In se čudi in to čudo svetsko celo fotografira za spomin. S telefonom, kako bi drugače.

Za policajem so na vrsti naravne znamenitosti. Slapovi. Nekaj res lepih (in nekaj malo manj) si ogledava. Kar s parkinga ob cesti. Ceste so dobre, precej boljše kot na Ameriški Samoi. Po eni se sicer peljeva in ko sva skoraj na cilju, jo je konec. Digitalno. Nadaljevanje bo kmalu v izgradnji, tako nama zgleda. Vendar je to izjema. Sama pokrajina je manj previsna in manj poraščena s tropskim deževnim gozdom, kot pri sosedih. A vseeno lepa. Nekaj miradorov in nekaj peščenih plaž za reefom. Na eni se ustaviva na kosilu. Pri Aniti se imenuje. Imajo pa kot po pravilu vse plaže hišice za prespati. No če se temu lahko tako reče. Dva krat tri metre podesta na meter visokih kolih in pod slamnato streho. Brez sten. Nekaj metrov od morja. Prav hudo niso zasedene, le nekaj (petične) ruske mladine vidiva, da so semkaj prišli na dopust. Saj, ob lepem vremenu je to že lahko romantično. Samo kaj, ko se od časa do časa usuje kot iz škafoa...

Nazaj grede sva padla na mino. Načeloma vsi govorijo dokaj dobro angleško. Midva pa pobereva štoparko z dvema majčkenima otrokoma, ki perfektno govori samojsko. Angleško pa slabše kot midva francosko. Malo razočaranje, a kaj čmo. Kolikokrat sva midva razočarala domačine v Francoski Polineziji. Sve se vrača, sve se plača...

Še vesele urice izkoristiva v marinski oštariji, potem pa k sosedom na fire dance. Morda ga pa tokrat le vidiva. Velikokrat že sva imela priliko, pa sva se vedno odločila za kaj drugega.

vila Vailima v kateri je nekoč živel pisatelj Robert Louis Balfour Stevenson

posestvo je ogromno in zelo lepo urejeno kar je posledica številčne zaposlene posadke

teh ptičev je bilo zelo veliko

slap Papapapai-uta

...in potem kar zmanjka lepe makedamske ceste

pa še eni manjši slapovi

na drevesih pa tako lepi cvetovi

globoki zalivi, mogoče malce močvirno

veliko krav, kar je pozitivno!

skoraj vse hiše imajo zelo lepo urejeno okolico, z veliko rož

dolga peščena plaža do katere vodijo tudi stopnice

hiške, ki jih imaš lahko za dnevno bivanje ali nočno - notranjost potem temu prilagodijo

18. september 2013, sreda

Apia

Tudi sinoči bi bilo bolje, če bi se odločila za kaj drugega. Fire dancerji so bili sicer spretni na nivoju mažuretk, lepo. Ampak. Bili so samo trije in bile so samo tri hula plesalke in nekaj hula plesalcev. Predstava je bila kratka (dolga natanko dva mala piva) in popolnoma nepovezana. Ok, govornik naj bi jo povezoval, pa je le mlatil prazno slamo in je poleg množice yeah! znal povedati le še to, da gospa pri sosednji mizi praznuje rojstni dan. In potem naj bi vsi peli happy birthday. Amiji so to celo počeli in se niso vprašali ali je to tisto, za kar so plačali vstopnino. No, s Francozi smo se spogledali in milo nasmehnili. In ob prvi priliki zapustili prizorišče zabave za turiste na nivoju tabloida Lady.

In potem je ponoči usuvalo. In zjutraj še tudi. V nalivu se prebija skozi Apio proti 40 km oddaljenem ferry terminalu za Savaii. Prideva popolnoma usklajena s trajektom. Ko izstopiva iz avtomobila, se oni odvežejo. Ura je osem in naslednjo šanso imava ob dvanajstih. Besna, ker se je ladja držala voznega reda (kaj v svojem, sicer neskončno počasnem, ritmu življenja res ne morejo malo zamujati, kot to redno počno naši vrli Dalmatinci?), se odpraviva izvajati plan B. Po južni strani naokoli otoka. Vesna spotoma preveri stanje duha v eni izmed mnogih lokalnih osnovnih šol. Otroci imajo razstavo svojih

umetni. In potem spet srečujeva prevelike in preštevilčne cerkve in ne srečujeva oštarij. Cerкви sta najmanj po dve na vas, oštarija kot kaže, je ena dovolj za pol otoka.

Vendar. Končno najdeva cerkev, ki je vredna ogleda. Pravzaprav to ni cerkev, imenujejo jo tempelj. Božji hram, namenjen molitvi vseh vernikov. Ne glede na to, katerega preroka slavijo in kateri dušebrižniški korporaciji so zapriseženi v plačevanju dajatev. Samo osem takih templjev po celem svetu je, vsi so v obliki devetstranskih kupol z devetimi vhodi iz vseh smeri. Pripadniki katerekoli vere so dobrodošli in vabljeni k molitvi. In k ničemer drugem, le k molitvi, meditaciji in druženju z Bogom. V prostoru ni nobene insignije, ki bi kakorkoli spominjala na relikvije posamezne religije. Le prostor, kjer naj vlada tišina in molitev. Božji hram je obdan z razkošnim in lepo negovanim parkom. Meni je bilo zanimivo dejstvo, da bahaiško verovanje oznanja tisto, kar je edino logično in kar vsaka religija svojim vernikom prikriva. Dejstvo, ki je na dlani, ko človek prebere več (konkurenčnih) svetih knjig. Bog je vsem vodilnim veram isti, le preroki so drugi. Do sem vse lepo in prav. Da pa gre tudi pri bahaiistih za klasično zgodbo, pove dejstvo, da je zadeva nastala leta 1844 v Perziji, ko je mož po imenu Bab pogruntal, da ne bo nikoli obogatel, če bo slavil Mohameda in je enostavno začel pridigati svojo vero. In, jasno, razlagal, da je on Izbrani, kot ga predvideva Ehnatonova monoteistična vera izpred tri ali štiri tisoč let. Od Egipčanov so to potem skopirali judje in zapisali v Tori. Kristjani imajo tako za Izbranega Jezusa, muslimani Mohameda, Bahaisti pa Baba. Simpl. Jasno, da to v centru islamskega sveta ni bilo zaželeno in so zadevo cerkveni imenitniki rešili po znanem postopku. Vendar. Bab je že imel učence in ti, ki so ušli roki cerkvene pravice, so hitro pogruntali, da je pač Bab mučenik in novi prerok. Enostavno. In tako znano...

Pa nazaj iz spiritualističnega sveta v kruti mokri svet. Spet uliva! Popravni izpit za Savaii imava ob dvanajstih in tokrat (po zaslugi domačina, ki mu skozi nalive sledim z okoli 100 km/h brez da bi videl kje vozim - le 50 m za parom luči sem ves čas) prideva res minuto do dvanajstih. Vesna skupaj z divjaškim domačinom kupuje karti, jaz tečem na pomol in stojim z eno nogo na ladji, z drugo na kopnem, da ne bi slučajno odpeljala. Nisva še z vsemi štirimi na ladji, ko se začne premikati. Ne minuto, sekundo do dvanajstih sva vstopila!

Vendar. Bolje bi bilo, ko bi jo spet zamudila. Na Savaii sicer kljub ladijski nesreči srečno izstopiva. Neurje se je razplamtelo ravno v trenutku, ko smo pristajali in bow thrusterji so (tako mi je zgledalo) zatajili. Krepko smo usekali ob pomol (in na srečo le za meter falili tam privezan ferry), kar nas je toliko zavrtelo, da je krma le prišla tja, kamor naj bi jo pripeljal krmar. Panika je zavladala med sicer kot špricer hladnimi Polinezijci. No, konec srečen, vse srečno.

Potem pa na ogled Savaiija. Temeljito sva si ogledala 50 m oddaljeno fastfudžinjico in od tam njeno okolico v različnih deževnih odtenkih. Po nekaj urah vedrenja, sva le navlekla na sebe palerine in se odpravila - nazaj na ferry dock. Za razliko od ferryja, ki naju je pripeljal sem in je bil sodoben in skoraj nov, je tole skropucalo starejše od naju. Pluje pa počasneje od Male. Namesto 750 potnikov, kot jih je imel prvi in smo bili razporejeni v več razredov, se nas tukaj pelje nazaj vsega skupaj šest ali sedem. Posajeni smo na (deževni) palubi. In rolanja je tudi precej. Mlada in čedna punca poleg naju se nekaj časa trudi, potem pa le izprazni želodček preko ograje in na koncu mokra (hja, še vedno uliva kot za stavo) zaspi na palubi. Revica. Ko pristanemo ji prihraniva dežno kopel in jo peljeva do letališča, kjer jo odloži pod tamkajšnjo streho. Bratca je prišla iskat, avion pride enkrat ponoči, do jutra bosta počakala na letališču, potem pa z ladjo nazaj na Savaii. Hja, ne spimo vsi vedno siti na varnem in suhem.

Nasploh se tukaj ljudje ne sekirajo, če so mokri. Uliva, ampak res uliva! Ceste so spremenjene v reke. Noč je. Ljudje se pa mirno sprehajajo ob cesti in jih sploh ne moti, da vsak mimo vozeči avto pomeni še dodaten tuš blatne vode. Na bližnjem fuzbal placu celo dve ekipi špilata nogomet (ja, nogomet, ne vaterpolo, čeprav zgleda tako). Sedaj razumem, zakaj so se vsi obračali za nama na Savaiju. Ko sva nataknila nase palerini, so naju, logično, gledali kot sedmo čudo. Turisti...

Še (dokaj dobra) morska večerja s škampi in wahoojem v bližnji birtiji in nazaj na (suho) Malo.

fire dance - predstava naju je razočarala

na koncu večerne predstave so plesali vsi: od plesalcev do gledalcev ...

grm kava iz katerega naredijo potem napoj, po katerem si čisto mehak

pujsa je odpujsala s svojimi otročki

tudi na tem otoku globoki zalivi

veliko je zbranih na skupnem prostoru

to je prvi razred: v šolo začnejo s petimi leti - kot je razvidno se tehtajo in merijo v višino ... malce majhni in lahki so kajne?

učiteljica prvega razreda

izredno lep park v Bahai Temple

notranjost Bahai Temple

več ali manj je to vse kar sva si uspela ogledati na Savaii

dekletu je bilo že na trajektu slabo, kaj bi šele bilo na jadrnici?

19. september 2013, četrtek

Apia

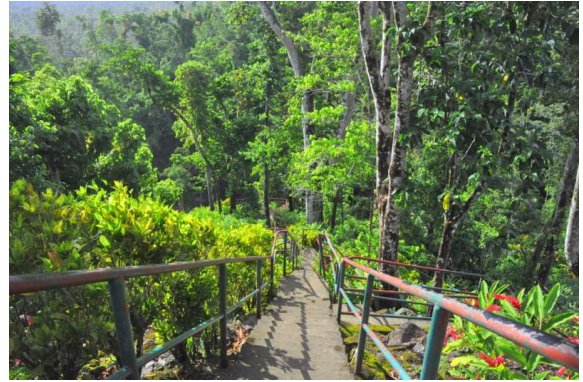
Še nekaj ur in opis rentiča bo v preteklem času. Dan je lep, kakšna razlika od včeraj! Greva torej na ogled. Nekam blizu, da se ne bo potrebno predaleč voziti. Sliding rocks must see. Tako piše v vseh vodičih. Ampak. Pisci teh silnih čudes, na katerih naslovnici se sveti znak Lonely Planet, verjetno niso še nikjer bili. Ali pa so neskončno skorumpirani in kot taki podkupljeni, da pišejo v superlativih tudi tam, kjer ni pravzaprav nič za napisat. Sliding rocks ni nič drugega, kot vstopnina (jasno!) in nato dobrih 200 stopnic do potoka, ki teče preko skal. Če hočeš, se usedeš na te skale in s tokom spustiš kaka dva metra nižje. Kot na (manjšem) toboganu v vsakem vodnem parku. Ah, ja, must see atrakcija...

Vesna bi sicer še šla gledat slapove, vendar se meni po tej izkušnji res nikamor več ne ljubi. Spravim se naštimat internet, ki sva ga včeraj v dežju (ko nisva imela kaj drugega početi) kupila pri Digicelu. Prvi router-modem dela le 2G, drugi in tretji pa še toliko ne. Toliko o moji tehniki, na katero sem neskončno ponosen Čast mašinam reši moj super-truper androidni telefon. Pa se je končno izplačalo komliciranje s frekvencami pri izbiri ob nakupu. V Ljubljani pri Mobitelu sem torej kupil telefon s frekvencami za Samoo. In 3G net dela čisto solidno. Toliko solidno, da oba cel dan preživiva v delu in iskanju dodatnih informacij na netu.

Potem pa na happy hour, tega se vendar res ne sme zamuditi. Po happy houru še na večerjo in ob desetih zvečer le še v posteljo.

sliding rocks

do teh slapovov je xxxx stopnic in dol in gor ... ajoj ...

čisto črn močerad

pogled na Savaii

na tem otoku spet ogromno visokih dreves praproti

pa še nekaj rož, ki krasijo hiše ali so pa kot živa meja ipd...

verjetno postavljajo nov skupni prostor

20. september 2013, petek

Apia

Malo tuhtava ali naj greva dalje ali naj ostaneva še nekaj dni. Vikend prihaja (ko se v Polineziji ne dogaja nič), veter je sicer precej močan, vendar iz primerne smeri. Končno se le odločiva. Jutri greva, v nedeljo popoldan sva na Tongi in v ponedeljek dopoldan se klirava. Danes je torej na vrsti clear-out procedura. Port, immigration in customs, urico časa nam vzame vse skupaj, vendar pri najini siceršnji polinezijski hitrosti je ura poldne, ko sva fertig.

Potem sledi deljena zanimacija. Vesna v šoping, jaz na barko v priprave za izplutje v divjino. No, jaz na poti na barko srečam kafič. In Vesna na poti iz šopinga sreča maserski salon (1 ura masaže 60 tolarjev oz. 20 eurov). Ura je že skoraj večer, ko se najine poti spet križajo.

Pravzaprav sva šele včeraj preverila kolikšen je tečaj samojske tale (med nama popularno imenovane tolar). Za začetek sva dvignila jurja in pri sebi sem si računal, da je cifra v evrih (verjetno) malo nižja. Pa itak ni bilo panike, ker so bile tudi cifre v tolarjih čisto spodobne. No, od včeraj dalje vem, da je v evrih trikrat manj. Ko sva malo preračunala, sva hitro ugotovila, da je življenje turista tukaj poceni. Milo rečeno. Če se še tako trudiva, oba skupaj ne uspeva zapraviti stotaka na dan all-inclusive (vključno z šopingom, rentiči, trajekti, marino in dvema obrokom po oštarijah). In 10-20 pivi po kafičih. Dnevno.

Danes je torej zavladata panika, ker nama je v žepu ostalo še celih 120 tolarjev. Ura je pa že popoldan. Vesna si za večerjo tako silom prilike omisli lobster & rib eye combo (v prevodu je to en komad jastoga na grilu z roquefor omako, en komad steaka, en komad krompirja v foliji in posodica solate) za celih 21 evrov. Ko vpraša kelnerja preden naroči ali bo dovolj za večerjo, se ji ta le milo nasmehne. In si misli svoje. Še moj wahoo na grilu in sedem pivov in ... še ostanejo tolarji v žepu. Trgovina naju reši težav. Oba neseva (no, če sem iskren, če bi se potrudil, bi lahko tudi sam, a vendar).

Večer mine na netu. Imava še nekaj kredita na BlueSky 3G omrežju, na Digicel 3G omrežju in na Lavaspot WiFi omrežju. Le kako naj to razkošje izkoristiva? Od jutri dalje in v Tongi pa ponovno komunikacijski mrk. Spet bova le na Inmarsatu.

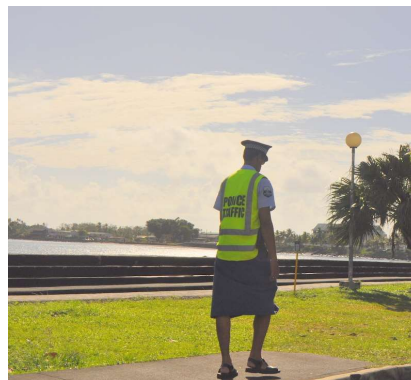
moja večerja: gratiniran jastog z biftkom in solato

Tonetova večerja: wahoo, solata in krompir

zelo lep denar imajo...stotko sem pa zapravila preden sem fotkala

še policaj v krilu

21. september 2013, sobota**Apia - Niuatoputapu**

Lepo jutro se je naredilo, le precej vetrovno je. 6 Bf imava napovedanih za celo pot. Nekaj ur jadrava še ob otoku s popolno krmo, potem pa obrneva med Upolujem in Savaiijem proti Tongi. Polkrma in popolnoma skrajšana jadra naju lepo ženeta cilju naproti. Vala je nekaj metrov in bivanje na barki je najlepše v podpalubju ali zleknjen v kokpitu. Vsekakor bolj v ležečem, kot stoječem položaju. Od časa do časa pa barko prelije tudi kateri izmed valov, ki se zlomijo v nepravem času. Pozicija za krmilom zna biti zato mokra.

Se pa zakomplicira s prihodom noči. Jasnine je konec in mimo se sprehodijo nevihte. Alarmi se začnejo oglašati. Poleg neviht je za čuda tukaj tudi ladja. Regularno je vidna na instrumentih. Bolj misteriozen objekt pluje pol milje od nas (brez AIS in brez radarskega odboja). Vala je toliko, da tudi pozicijske luči niso vedno vidne. Pravzaprav bolj spominjajo na svetilnik, kot na ladjo. Mislim, da je to jadrnica, ki sem jo slišal oglašati se na VHF. Kaj pa vem. Hitrejši so od nas in kmalu namesto zelene vidim belo luč. Spanja v tej noči je bilo bore malo. No, jutri nadoknadi. Upam.

Upam ta tudi, da je Vesnina današnja vročina bolj prehodnega značaja. Da je posledica vseh mogočih air conditionov zadnjih dni. Oči ima vročične in precej kašlja. Ponoči spi (kolikor se sploh da) in proti jutru mi zgleda bolje. Bomo videli, kaj prinese jutrišnji dan.

Pacifik 2013

Tonga

22. september 2013, nedelja**Niuatoputapu**

Vala je vedno več, veter ostaja v skladu z napovedjo. Tok pa... o toku nima smisla izgubljeni besed. Nekaj časa nam pomaga, nekaj časa nagaja. Večinoma je pa nevtralen in teče s pol vozla proti zahodu. Ne najbolj prijetna plovba. No, da se ne pritožujem preveč, pipico se že da pokaditi v kokpitu. In kaj prebrati tudi.

Ob dveh dva sidrana v mirni laguni. Niuatoputapu je bujno poraščen otok z reefom in za reefom je laguna. Na obali je videti čisto spodobne hiše in kokosove palme. V daljavi pa (spet poraščen z bujnim zelenjem) ugasli ognjenik. Nasploh je na tem koncu precej ognjeniške dejavnosti. En otok je celo ... hmmm ... saj ne vem kako bi imenoval otok, ki nekaj časa je (ko vulkan bruha) in potem se vse skupaj pogrezne v ocean, ko vulkan neha bruhati. Do naslednjega izbruha čez par let, ko otok spet je. In tako dalje... Tongaški jarek, kjer se pacifiška plošča zariva pod avstralsko, je takoj za Marianskim jarkom drugi najgloblji jarek na svetu.

Danes je nedelja in na Tongi (edini fevdalni absolutni monarhiji v Pacifiku) je z zakonom (beri: kraljevim dekretom) ob nedeljah prepovedano vsakršno delo in vse športno zabavne aktivnosti. Le k maši se sme. Celo plavanje ni dovoljeno. No, tudi med tednom, ko se človek le sme razmigati v vodi, je potrebno spoštovati dress code. Plavati je potrebno oblečen. Podobno kot v Iranu. Mislim pa, da do turistov niso tako striktni, kot zgleda na prvi pogled. Bomo videli, koliko opravkov bomo imeli z npravstveno policijo.

Tri barke smo na sidrišču. Novozelandci in mi smo današnja pridobitev. Teta Sia nas oboje pokliče po VHF in pove, da smo sicer dobrodošli, vendar da, če slučajno ne vemo, je danes nedelja in moramo s klirensom počakati do jutri, ko bodo vrli uradniki prišli do nas. Tudi soseda, ameriški par, ki sta tukaj že teden dni pridingirata naokoli in nama to povesta. Hmmm, lepo od njih, vendar vse to itak piše v pilotih, da je nedelja mi piše pa na uri. In ravno, ker je nedelja, sva midva plula. Kaj drugega pa bi sicer lahko počela? Pri maši sem enkrat že bil, pa ni tak žur, da bi ponavljal.

Tako se popoldan drživa lokalnih pravil in počivava...

pogled s sidrišča na vasico

23. september 2013, ponedelj

Niutoputapu

Sia nama je včeraj po radiu povedala, da bodo vsi uradniki danes ob desetih na pomolu in takrat se začne procedura. Raje pol ure prej, kot pozneje, je še dodala. Ker mi je polinezijsko merjenje časa počasi le postalo jasno (oni trajekt iz Samoe ne šteje), sva ready steady malo po deseti. Prezgodaj, jasno. Kakorkoli, ob enajstih so možje in dame postave na barki, deset čez enajsto so papirji napisani in ob enih je v našem hladilniku kar nekaj piv manj. Z obale in na obalo jih fura sosed. Ko so zagledali našega majčkenega dingiča, so milo prosili za alternativno varianto prevoza. Jih čisto razumem. Še za dva je triki, kamoli za štiri.

Popoldan na obalo v menjavo denarja. Saj kupiti se tukaj ne da ničesar in tudi gostilne ni več odkar jim je pred štirimi leti tsunami zradiral edini hotel na otoku. Denar pa vseeno potrebujeva. Klirens je draga in zapletena zadeva. In to stane. Zdravstveni pregled še posebej. Je pa zato tako strokovno in nemoteče opravljen, ta zdravniški pregled, da sploh nisem opazil, kdaj. Torej, via banka. Spotoma razdeliva nekaj bonbončkov lokalnim otrokom. Eden je še posebej podjeten. Ko vidi, kaj teta Vesna deli, naju hitro odpelje malo naokoli, kao slučajno mimo sestrice. Jasno, da dobi ona tudi bonbonček. Ampak. Fantič ima še dve sestrici. Ni kaj. Vendar tu še ni konec zgodbe. Ko so bonbončki podeljeni, se hoče mladež tudi fotografirati. I Vesni teško. Bonbonček na tem otoku je torej avans za honorar nadebudnim fotomodelom. Hmmm...

Hodiva do naslednje vasi, kjer je banka. Vroče je in kot za nalašč se nihče ne pelje mimo naju v najino smer. Ljudi sploh skoraj ne srečava. Zato pa toliko več prašičev. Sedaj nama je postalo jasno, zakaj so nama rekli, da je njihova glavna hrana pujsovina in ne ribe. Kdo bo lovil, če pujski sami racajo naokoli, Samo skloniš se in ga pobereš, nabiješ na kol, zakuriš ogenj in že se lahko začne žur. Ko končno en avto le pripelje mimo, se ustavi in naju pobara kam da greva, oba izdahneva tu-d-benk. Ou-dec-hir in pokaže na hišo malo s ceste. Ah ja.

Nobene oznake in dva vhoda v dve leseni baraki. Pravzaprav niti leseni nista, iz šperplate sta hiši. Prva je policijska postaja (koča, velikosti kontejnerja z enim samim prostorom), v kateri prebivata tudi immigration in customs, druga je banka. Varnost? Saj, če bi bili uslužbenci descī in pol, bi še morda razumel. Tako so pa vse po vrsti le gospe srednjih let, ki ravno ne dajejo vtisa, da se mislijo tepsti z roparji. Menjavo opravi in v predalu v mizi je nekaj sto dolarjev več in nekaj sto paang manj. Nobenih trezorjev. Izračun je narejen s svinčnikom in papirjem. Saj na eni mizi sicer vidim računalnik in en prenosnik je tudi poleg, samo kaj, ko na otoku ni elektrike. Ta čudesa tehnologije pa brez tega nikakor nočejo delat.

Plačamo nekaj taks, se na hitro zmenimo s Sio, da nam organizira prašička za jutri in počasi odkorakamo v naslednjo vas na plačilo še preostanka taks. Ja, tako pomembna je ta dežela, da je potrebno obiskati več uradov v različnih vaseh, da lahko poravnamo vse kar gre cesarju. Spet naju poberejo in odpeljejo. Vendar. Ne vedo kam naju odložiti. Fantovega imena ne ve. Health officer jim ne pomeni nič, tudi to, da je februarja prišel iz Vavaua, da je star 32 let in samski in da je sorodnik carinice ne pomaga. Fanta enostavno ne poznajo. Pa pobarava drugega, pa tretjega. Nič. Samo to naj povedo, kje je urad. Nič ne vedo. Ma, vasica nima več kot sto prebivalcev, saj ne morem verjet. In ni prvoaprilska šala. Ena gospa celo pusti svoje delo in išče z nama skupaj. Ah, ja, big city... Ko, končno najdeva urad, vrlega uradnika ni tam. Mačka zdravi, se mi zdi. Ko je zagledal pivo in še mrzlo povrhu, so se mu kar očke zasvetile. In repetejev se nikakor ni branil. Pa ni panike. Manjana. Po tongaškem času.

Zvečer še malo klepeta z Novozelandci na njihovem katiču, malo pijačke in večerja. Počivat bo treba, jutri je pomemben dan. Sia je že vse organizirala.

otroci žicajo sladkarije in seveda se tudi radi fotkajo

lepi beli ptič

ni manjkalo dosti, pa bi se zvrnila v morje; ženske perejo material v morju iz katerega potem pletejo preproge ipd

mali manager je hitro zbobnal še eno manjšo skupino za bonbone

gospod kralj pozira

očitno se tudi hranijo z morsko hrano in vodo?

nakičani grobovi; tukaj nimajo ravno običaja imeti grobnico pred hišo, so bolj izjeme

kamorkoli greš, pujsov kolikor hočeš in k sreči več kot psov - slednjih ne jedo !

pa še ena skupinica naju je med potjo ustavila

sem pa tja se vidi še kakšen košček asfalta

v ozadju Mala

po pranju v morju sledi sušenje teh trakov

24. september 2013, torek

Niutoputapu

Dva kartona piva se hladita v naših hladilnikih. Popoldan jih pretovoriva v hladilne vreče in neseva na obalo. Upam, da zdržijo do konca večera, hladilnikov na otoku pač ni. Vesna se vrže še v pripravo med-style pašte, da malo izobrazí anglosaksonce, kaj paše k odojku. Upam, da kdo ne prinese s seboj kečupa in majoneze.

Dopoldan vpluje na sidrišče nova barka. In Sia jih kmalu pokliče, da jim razloži vse kar morajo vedeti. Dve stvari sta to. Prva, manj pomembna je, kako poteka klirens. To zdrdra in potem preide k bistvu. Vse skupaj, jasno, poteka na 16 kanalu, na may-day kanalu, torej! In, nadaljuje Sia, danes zvečer morajo priti k njej na žur. Nobenega izgovora, prosim, Anton ima rojstni dan, ja, in triinpetdeset let je star, ja, in pujska je naročil. Jasno, da so takoj za. Kdo ne bi bil? Samo, mene ni pa nihče nič vprašal... Seoska posla.

Pred big-iventom se odingirava na sosednji motu. Laguna je lepa, vidljivost pod vodo pa precej slaba. Če k temu dodava še podatek, da je greben praktično mrtev od tsunamija in da se šele začenja počasi regenerirati, pustiva snorklarsko opremo kar v dingiju. No, sprehod po otočku je pa v lepem vremenu čisto prijeten. Vsekakor bolj, kot plovba nazaj na barko. Do kože sva mokra. Še dobro, da sva v kopalkah in da naju na platformi takoj pričaka tuš.

Potem pa na žur. Odojek je bil odlično spečen. Malo sva bila sicer skeptična, vendar tokrat brez razloga. Popolna balkanska kuhinja v najlepši izvedbi. Morda pa na kol nabit in nad ognjem zavrten pujsek le ni samo balkanska specialiteta. Morda je pa to univerzalna govorica kulinarike človeštva (ok, Mohamedovih oboževalcev po tej plati ne štejem med razumne hominide). Nekaj božanskega, torej. Hrana bogov? Prepričan sem v to. Vendar to še ni vse! Tako lepega običaja, kot sem ga doživel danes, zlepa ne pomnim. Slavljenec naredi prvi rez v sveže spečeno meso v namene foto sešna. Nekaj podobnega se počne pri nas s torto. In potem je treba to, kar je razparcelirano, pojesti. In tu se vidi prebrisanost Polinezijcev: neprimerno bolje je jesti pujska, kot torto, mar ne? Zato je Sia že včeraj takoj rekla, da mi spečejo pujska in ne torte. Logično.

Sia je vse skupaj organizirala kot pot luck, nekaj kar ne gre ravno v lajšte z balkansko mentaliteto, a vendar. Tako pač tukaj je. Vseeno sva s seboj pritrogala dovolj piva in vina za vse. Če imam rojstni dan, naj vsaj za pijačo dam, če ljudje že hrano nosijo s seboj. Pa ni šlo niti to. Vsi so prinesli vse s seboj in potem to tudi jedli in pili. In se čudili mojim obupnim poskusom, da jim kaj ponudim. Že to, da sem kupil pujska, ki so ga potem domačini spekli, je bil neverjeten dogodek.

Presedans! Tako se je vino vrnilo zapakirano nazaj na barko, (naše) pivo sva pa pila le midva z Vesno in domačini. No, če sem pošten, ti so nanj navalili, ko mutav na telefon. Vsaj nekaj...

Zvečer še množica mailov z rojstnodnevno vsebino in potem spat. Jutri je kompliciran dan. Sreda je in ko sva danes omenila domačinom, da bi se jutri odklirala in izplula, so nama razložili, da je jutri pač - praznik. Praznik? Pa saj tega nikjer ne piše. Ja, saj ni praznik države, ampak samo praznik te vasi. A? Ja, vsako sredo je praznik. Aaa? Potem otroci ob sredah ne hodijo v šolo? Ne, šola dela, banka dela, zdravstvo dela, policija dela, trgovine so odprte, ribiči lovijo ribe. Ok, kdo pa ima potem praznik? Oh, samo customs. A-ja-ja-jaaaah! Pa, kaj naju zajejavajo. Saj midva rabiva itak samo customs za kliranje. Vendar. Ni problema, bo Sia vse zrihtala, da bo teta customerska napisala tisti papir. Me prav zanima, koliko over charge bo računala za delo v sredo dopoldan. Ko je praznik vaških carinikov. Če sploh je to res...

pujsa so dobri dve uri vrteli nad ognjem

in takole hrustljivo je bil lepo pečen

slavljenec pozira

in seveda ima pravico prvi zarezati v pujsa

prvi košček pujsa dobi mala Sia, kužki pa pohlevno čakajo, da kaj pade na tla

no, pa ni bilo samo meso: tudi mala torta, ki jo je spekla ena od jadralk

no, slavljenec jo mora še zrezati

potem pa sledi finalno basanje s hrano

večina žensk in moških, ki nekaj dajo na sebe, ima pozlačene zobe

tagmašne obleke in hitro na večerno petje v cerkev

tudi konj imajo dosti - kakor povedo jih gojijo za hrano

tudi avtomobile imajo na tem otoku

25. september 2013, sredo

Nuatoputapu - Vavau

Najprej mailanje, potem v lov za uradniki. Jaz napadem zdravstvene službe, Vesna carinsko upravo. Zdravnika dobim doma, pod tušem. Pol ure po začetku delavnika, jasno. Malo počakam, se sprehodiva do pisarne in dobim papirje, ki jih potrebujem. On dobi pa paange, ki jih tudi potrebuje. In potem čakam Vesno. Carina je očitno bolj komplicirana rabota. Takole mi kasneje pove Vesna, da je bilo. Najprej do Sie, pa potem s tovarnjakom do šole in iz šole do customke domov in potem skupaj v pisarno, vmes izogibanje zdravniku, pa spet vožnja domov in nato prevoz do pomola. Kakorkoli, ko Vesna ob desetih le prispe nazaj, je tako vesela, da je nasmejana do ušes. Od kod tako veselje? Imam papirje, yeessss!

Pravzaprav je bilo res malo rizikantno, če naju bodo sploh spustili z otoka po vsem tistem, kar se je dogajalo sinoči. Čisto možno bi bilo, da (predvsem mene) proglasijo za kanibala in zaprejo. V kraljevini Tonga sem za večerjo naročil - kralja. Ok, princa, a vendar je to modra, kraljeva kri. In so mi ga tudi nabili na kol in spekli, kraljevi podaniki. In na koncu smo ga še celo družno pojedli. Najprej je bila sicer molitev, potem pa požrtija. Hej, morda je pa zato vse v redu! Če se pred jedjo pridno moli, se lahko poje tudi kralja. Najbrž. Hja, tako je to v kraljevinah, ni kaj. Sicer pa, da je to kraljevina, mora biti

jasno vsakemu, ki samo bežno pogleda v vas. Toliko kraljev in še posebej princev, kot tukaj nisva videla špancirati še po nobeni vasi doslej.

Kakorkoli, papirje imava in lahko greva. Pozna sva, še hiter klepet s sosedi in Bruce nama da en paket jadralskih prospektov za Novo Zelandijo. Podoben paket sva dobila tudi za Avstralijo, pred meseci v Papeeteju. Me prav zanima, kako bi pogledali na Slovenski turistični zvezi, če bi kdo prišel po take pakete, da bi jih delil tujim jadralcem po Dalmaciji in Italiji? Najbrž čukasto.

Veter danes in jutri bi moral biti bolj zmeren kot je bil na zadnji plovbi. Upam, da tako tudi bo. Za začetek je v redu, 4 Bf z boka in povprečna hitrost precej preko 7 vozlov obljublja, da bova razdaljo 175 milj preplula v 24 urah. Ok, ponoči bom skrajšal in upočasnil na dobrih 6 vozlov, ampak tudi to bo še vedno v redu. Zaenkrat torej ni panike.

tudi tukaj masovno pletejo torbe, torbice iz palminih listov za lastno uporabo

sprehod po sosednjem motuju in pogled na mladi vulkanski otok Tafahi

pogled iz motuja na naše sidrišče

menda je to zdravilni sadež

ob oseki je nešteto polžkov

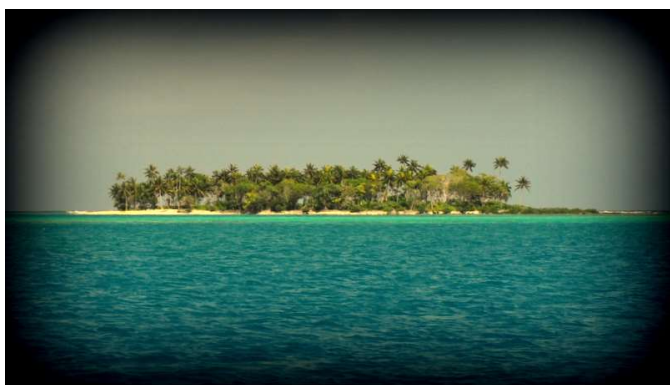
mala Sia obožuje rože, predvsem na način, da jih potrga; dečva je stara leto in 4 mesece

večina hiš je novih zaradi cunamija, ki je uničil več vasi

še zadnji pogled na otok na katerem kraljuje poleg pujsov kar 7 različnih cerkva pri 900 stanovalcih

pa še koralni otoček

26. september 2013, četrtek

Nuatoputapu - Vavau

Noč je bila pri skoraj dvojni krajšavi in 4 Bf vetra po pričakovanju mirna in zjutraj sem se zbudil lepo naspan. Hitrost je bila za vozal in pol nižja kot podnevi, a saj se nama nikamor več ne mudi, ko sva pa včeraj že čez dan nadoknadila vse zamujeno. Vendar. Sredi dopoldneva pred seboj ugledam jadro, malo kasneje pa Mazu vidim še na AISu. Skoraj 4 ure pred nama so izpluli, pa sva jim prišla na nekaj milj. Miljo in pol pred nami so še, ko na hitro pospravijo jadra in prižgejo motor. Z motorjem pa ne mislim tekrovati! Lahko pa zato mirno trdim, da je Mala (SLO) na 175 milj dolgem plovu premagala Mazu (USA) za vsaj tri in pol ure! Aja, še ena malenkost: Mazu je 49 čevljska barka...

Vavau je otočje polno zalivov in prelivov. Kot če bi na Kornate posadili tropski gozd in skale na nekaterih mestih zamenjali z belo koralno mivko za plaže in na drugih s koralami za snorkljanje. Morje se je spremenilo v jezero. Tako mirno ni bilo na Mali, odkar je zapustila Pirniče. Pa še tam se je včasih malo zazibala na klocnih.

Z mooringom se zakomplicira. Pred oštarijo so vsi zasedeni, prosti so samo na drugi strani zaliva. Saj za spanje je to še bolje, vendar z našim malčkom za prečkanje potrebujeva skoraj četrt ure. In še toliko za nazaj. Obljubijo, da javijo, takoj ko bo kaj prosto. Hja, lepo. Dvomim pa, da jih prav dolgo čakava in prosiva.

Kakorkoli, skok do carine, pa na tržnico in v Digicel. Potem pa naokoli. To "naokoli" se za prvi dan spremeni v degustacijo piva pri Italijanki iz Bolzana in degustacijo hrane malo dalje pri Italijanu iz okolice Rima. Tongaško pivo je bolj tako-tako, italijanska hrana pri Mariu pa za obliznit. Where Med sea meets Pacific je podnaslov Bellaviste, oštarije z razgledom (tudi) na Malo. Za poskušnjo naročiva solati iz hobotnice in jastoga. Odlično! Okus po Italiji. Jasno, morava testirat dalje. Riba in jastog z maslenim krompirjem (ja, maslenim, ne frenčfraksom!) in z nam domačimi omakami z olivami in podobno šaro. Še za italijanske razmere bi bilo odlično, za deželo pod novozelandskim vplivom pa naravnost fenomenalno. Cene so pa malo nižje v paangah, kot pri nas v evrih. Razmerja sicer še ne vem, mislim pa, da je skoraj ena proti tri.

Ko Mario izve, od kod prihajava, kar ne more, da se ne bi na hitro pohvalil, da pozna Slovenijo in da je pri nas že večkrat dobro jedel (kateri Italijan pa pozna Deželico še po čem drugem?). In potem pove svojo zgodbo pustolovca, ki je po celem svetu iskal deželo, kjer ne bi bilo treba delat in bi se dalo lepo in dobro živeti. Začel je z Grčijo in obupal. Obupal je nato še nad Atlantikom in Indijskim oceanom, prebrskal dobršen de Pacifika in končno našel sebi primeren habitat (in ženo) na Tongi. Petnajst let živi tukaj in letos je končno ugotovil, da bi bilo mogoče kdaj pa potrebno tudi kaj delati. Odprl je gostilno

in delo enakomerno razporedil med sebe, družino in domačine. On šteje denar, za ostale malenkosti skrbijo drugi.

nešteto majhnih otočkov in to zelenih!

modernej čoln

pogled na bojišče pred mestom Neiafu

no, imajo kar brivca po imenu Kosi

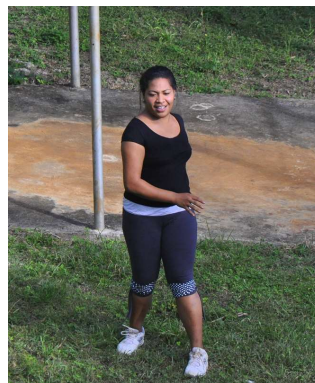
po dolgem času tržnica založena z lokalno zelenjavo

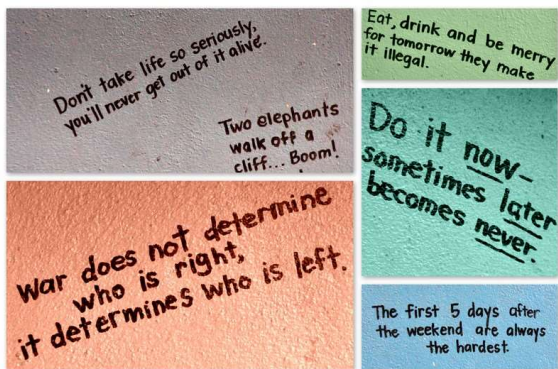
sladek krompir

ena je romala na barko

telovadba na prostem

napisi v enem od kafičev

največja cerkev v tem mestu

po jastogovi solati je bilo potrebno naročiti še jastoga v vinski omaki z maslenim krompirjem - fenomenalno po dolgem času oblizovala prste

Tone pa je jedel red snaperja z zelenjavo ter olivami, kaprami ipd.... odličnooooo!!!

27. september 2013, petek

Vavau

Digicelov net dela in ne dela. Bolj ne dela, kot dela. Pa se preseliva v Aquarium kafe, kjer dela čisto spodobno. Za tukajšnje razmere, seveda. No, ta selitev pomeni četrtuno dingiranje po, danes kot olje mirnem, morju. Kapučino je odličen in ura je enajst, ko greva dalje.

Tudi danes nič ne kaže na bojo pred kafiči. No, če je tako, potem odjadrava kam drugam. In tako imava spet delo. K cariniku morava po žegenj. Ko bo veter primeren, se torej premakneva na drugo otočje.

Sledi (vsaj za Vesno) prijetnejši del opravil. Zavijeva na tržnico. Tako založene nisva videla že od ... hmmm ... Ljubljane. Včeraj sva kupila celo lubenico. Cene so sicer bolj turistične, še vedno pa le delček tistega, kar so hoteli imeti za svojo robo Polinezijski Francozi ali Kuharjevi Otočani. Po novem tako poleg nahrbtnika trogava tudi nekaj vrečk zelenjave. Kmalu del te zelenjave pretovoriva v novo (kitajsko) vedro za vodo in se po Neiafuju sprehajava z vedrom v roki. Tisto vedro, ki naju je spremljalo še iz Izole, nama je privezano na palubi strgalo in odplaknilo morje na plovbi iz Samoe. Škoda,

takega bova težko spet kje našla.

Sprehod po otoku odkrije, da prav veliko stvari ni za videti. Kraljevina pač, vse naokoli se sprehajajo kralji in razen na water frontu se drugod po vasici ne dogaja prav veliko. Baje je na drugi strani otoka botanični vrt, pa se nama ne ljubi tja. Česa drugega pa ni. Dobre pol ure klepetava z domačinko, učiteljico, pa nama tudi ne zna nič svetovati.

Plan B, torej. Raje šopneva mikice pri zadrsti (in butasti) Američanki. Prodaja nama tudi natisk logotipa Male na majice (v večjih količinah, seveda) in po oderuški ceni. Logično, saj je to namenjeno le yachtijem, ti bodo pa že plačali, saj imajo denar, mar ne? Ko se tako delam malo norca iz nje, se prodajalka zadaj hihita, gospa pa tako resno odgovarja, da sem v nekem trenutku celo pomislil, da me je skužila. Pa ni.

Tokrat jeva pri Švicarju iz Berna. Jastoga, kaj bi drugega. Danes Vesna mljaskne solato z repom, jaz se odločim za kombo: fileji red snapperja in jastogov rep v omaki iz kokosovega mleka in banan. Bilo je dobro, nimam pripomb, vendar niti približno ne tako, kot včeraj pri Mariu.

Sva pa zato na vseh možnih in nemožnih mestih testirala piva različnih blagovnih znamk. V večjih količinah. Tudi kak kapučino je padel vmes. Dokler imava baterijo v prenosniku še polno, je to dober izgovor, da se lahko ustaviva v kafičih z netom.

Zvečer šele se vračava k dingiju in ponudniki boj, vode in cruising guidov so že zaprti. Ali se jutri odprejo ali ne, ne vem. Če nama ne bo treba plačati mooringa, se ne bom jokal, če bom ostal brez (dragega) vodiča po sidriščih in brez vode sumljive kakovosti v rezervoarju pa tudi ne bo sile.

neka stara izvedba jadrnice, ki je danes za turistične namene

letos je prišlo že 340 bark v ta zaliv; boj je nešteto, a jadrancev tudi

no, tudi tukaj vse smeri sveta ...

kralj živali kraljevine Tonge se ve kdo je :)

28. september 2013, sobota

Vavau - Kapa

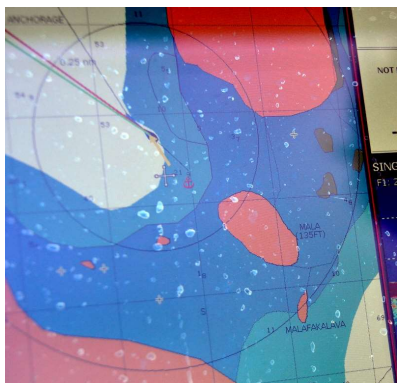
Najprej na net. Treba je prenesti veliko podatkov doli in veliko podatkov gori. In preko Digicelovega 2G bi to trajalo dlje, kot baterije. No, pa še za vodo se zmenimo in jo natočimo. Saj imamo vasermašino, vendar če je taka prilika, je pa že enostavneje cev v tank vtaknit. Spotoma poklepetava še s tržačanom, ki je tudi tukaj s svojo barko. Toliko, kot znam jaz italijansko, zna on slovenska in toliko, kot znam jaz angleško zna tudi on s prevajalcem. Mario Oštir prevaja. Iz angleščine v italijanščino in obratno. Pa tako rekoč sosedje smo doma, hmmm, naši home porti niso niti 10 milj narazen. Res bi bil čas, da se vsaj jaz naučim sosedovega jezika, on se najbrž ne bo mojega. Saj nekaj znam: una-pica-kon-prošuto-e-fungi-e-una-bira-grande recimo, pa mi to danes ni kaj dosti pomagalo.

Pa še malenkost tu in malenkost tam in ura je že poldne, ko se odpraviva novim dogodivščinam nasproti. Za začetek na svoj otok. Z Malo malo na Malo. Če so otok poimenovali po nas, se pa le spodobi, da ga obiščeva. Pa še resort je na otoku in za kosilo se že vidim z jastogom pred sabo. Pa ni bilo tako. Resort je zaprt, s kosilom ne bo nič. V vodi in na primerni globini vse polno koralnih glav, tako da tudi s sidranjem ne bo nič. Saj, če bi imela kaj iskati na otoku, bi se že potrudila, tako pa ni vredno truda le zaradi imena. Škoda.

Obrneva in greva dalje. Pokrajina je lepa. Če sem jo enkrat ocenil kot poraščeni Kornati, sem imel popolnoma prav. Otokov je toliko ali več in tudi bark je toliko kot na Kornatih. Obupno mnogo! Že na AISu vidim vsaj deset tarč na dveh ali treh miljah, pogled v zalive razkrije še vse kaj drugega. Povsod kar mrgolijo bele lise s tegraf štangami nad sabo. No, zalivi so lepi, tu ni kaj. Popolnoma poraščeni s pragozdom in kokosovimi palmami nad plažo s koralno mivko. In barva morja je temu primerna, turkizno modra. Za razliko od atolov, je tole izredno razčlenjen otok. Morje med otoki je kot jezero. Ko enkrat zapluješ med otoke, oceana sploh ne vidiš več. No, tudi dejstvo, da so otoki visoki in ne nizki atoli, pripomore k zatišju.

Pa se ustaviva v enem izmed zalivov, še bojo sva našla prosto. Evropski zaliv, sem ga poimenoval. Evropejcev nas je več, kot vseh ostalih. Dve italijanski, ena francoska in ena slovenska zastava, za povrhu pa še francoska posadka na avstralskem katiču. In le tri ami-like barke. Upam, da naju za bojo ne colajo, če pa, tudi ne bo panike. Paang imava še ogromno, za celih 128 evrov sva jih dvignila na bankomatu. Tudi Digicel tukaj (za čudo) dela.

Večer je. Sonce kičasto pada v morje in otočki žarijo v večernih barvah. Morje je popolnoma mirno, kot že ves čas na Vavau. Lahen vetrič prijetno hladi, da ni prevroče. Občasno se sliši oddaljen val, ki se razbije na skalnatem rtu. Nekje v ozadju slišim tudi zvonove, ki zmotijo petje divjih petelinov. Škržatov ne zmotijo, ti se še vedno oglašajo z nezmanjšano glasnostjo. Idiličen večer je. Še posebej idilična je super jahta s prižganim generatorjem, ki krepko preglasi vse ostalo. Res idila!

na ploterju lepo označen otoček Mala ...

otok Mala je res majhen otok , na njem le en resort

na žalost je bil resort zaprt, tako, da še kave nisva mogla spiti na otoku Mala

zaliv pri otoku Kapa

kar nekaj tako velikih pajkov sem videla

podobne grobove sem videla že na severu Tonge; tukaj nimajo pred hišo pokopanih domačih

otroci se veselo kopajo... oblečeni jasno, tako kot odrasli

najprej bi pomislil na trop psov, ki tekajo naokoli ah, k sreči so to pujski in ne grozeče lajajoči psi

29. september 2013, nedelja

Kapa - Lifuka

Dober namen, da vstanem z zoro, se je sfižil. No, ob pol sedmih se le zbudim, odvežem barko in izplujeva. Veter je dober, mogoče malo preveč v orco, vendar ni močan in ni vala, zato se da hitro pluti. Tudi ni noči, da bi šla spat, kar se precej pozna pri povprečni hitrosti. Dobrih 70 milj sva preplula v desetih urah in bila varno sidrana ob petih popoldan, še krepko podnevi. Navtična karta je sicer na meter točna in bi lahko vplula tudi pri vidljivosti nič, samo ... to vem šele sedaj. Za naslednjič.

Zjutraj naju je malo pral dež, potem sva mu ušla. Južno od otočja Vavau je bilo sicer oblačno, deževalo pa le ni. Tudi zato je dobro, da sva zapustila Vavau. In to v nedeljo, ko se nič ne dogaja. Ok, dogajajo se maše. Tudi v cerkvi v Pangaiju na Lifuki, glavnem otoku otočja Haapai. Še na sidrišču poslušava pridigo. Očitno so bili vaščani zelo poredni ta teden. Vse je obelodanjeno preko glasnogovornikov, obešenih na zvoniku. Podobno, kot so z njimi okrašeni minareti.

Po večerji se omreživa. Digicelov net nama dela iz prve. Vendar. Najin novi malček je tako silno pameten in priden, da kar

sam od sebe nekaj počne. Če ga pustim nadaljevati, nama bo kmalu skuril tedensko kvoto. Hja, hudič je, če ti računalo štimajo drugi kar po defaultu in s predpostavko, da bo mašince vedno obešena na optiko. Da je mera polna, moram vprašat gugla, kako (če sploh) lahko to izklopim. Vendar zato potrebujem net. Kako se že temu reče? Kavelj 22.

nenavaden sadež oz. seme na drevesu in kar dosti je bilo le teh na otoku Lifuka

hiša narejena iz neobičajnih materialov

od blizu se vidi, da so piksne pijač zacementirane ... no, vsaj nekje se je odpadek koristno uporabil

najlepša hiša naokoli je jasno: župnikova!

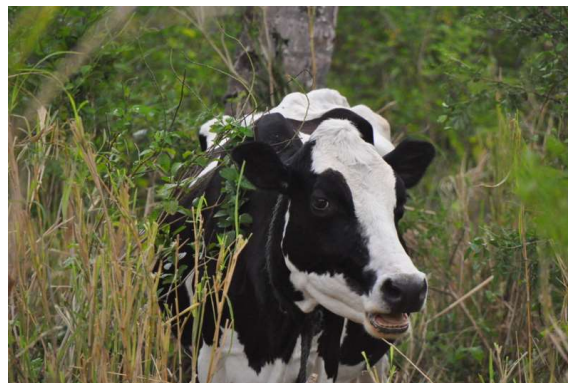
veliko žensk nosi dežnike proti soncu in tudi oblačila imajo na Tongi dopolnjena s pletenjem

nenavadno igraro si je izbral ta fantič za igro: razbito steklo ... joj, sem kar težko gledala

mlado malo žrebe

gospa je tako mukala ves čas, verjetno se je hotela fotkati

30. september 2013, ponedeljek

Lifuka

Po mirni noči miren dan. Za začetek greva do customsov na prijavo. In potem malo na sprehod po vasici. Na sprehod, ki se obvezno konča že po desetih minutah. Oba v trenutku začitiva neskončno utrujenost, ko greva mimo oštarije. Pa na pивce, jasno. Tudi internet imajo. Sosea, mlajša Američanka, preko neta kupuje kopalke. Tukaj, na Tongi, kjer se vsi kopajo oblečeni. Me pa tudi močno zanima katerega leta gospodovega ji dostavijo robo na tale otoček.

Spet smo na otoku, ki je izven Coconut Milk Runa in posledica je vidna takoj. Navežemo stike z Novozelandci in Angleži. Samo dan plovbe severno, na Vauvau, to ni bilo možno. Turistov je enostavno preveč in nihče ne komunicira z nikomer. Jasno, tudi ne z domačini, z njimi še najmanj. Tudi domačinom se ne da, v tujcu vidijo le objekt prinašalca denarja. No, srečali smo se s poznanimi od prej, in tudi kakšno pametno rekli, to da. Novih pa nismo spoznali. Tukaj se pa takoj pofočkamo. In neprimerno manj nas je na sidrišču.

Pa na ogled otoka. Seveda se odpraviva ob enih opoldan in pod popolnoma jasnim nebom. Po dolgem času se na moji glavi znajde klobuk, Vesna pa po kilometru hoje poštopa kamion (ok, ne štopa, itak domačini ustavijo in povabijo na vožnjo kar sami od sebe, če se peljejo mimo) in se zadnjih nekaj sto metrov pelje na kesonu. Krožni sprehod pokaže otok v zelo lepi luči. Povsod obdelana zemlja, gojijo taro, manioko, celo koruzo in ostalo nam domačo zelenjavo. Po drevesih visijo kruhovci, noniji, banane, papaje, mango in pod njimi se pasejo kralji, ki jim delajo družbo krave, konji in ovce. Če dodam še nekaj čolnov za ribolov, je slika otoka popolna. Samozadosten za preživetje tudi brez turizma. Po Tubuaiju prvi res obdelan otok.

Kot na vsakem tongaškem otoku, ima kralj tudi tukaj svojo rezidenco. Pred njo je celo tabla v tongščini in angleščini, ki nepoučenemu razloži, kaj leži za ograjo. Vendar. Ko pogledava preko napisa, vidiva staro, napol porušeno kočuro. Daleč od kraljeve rezidence, po mojih merilih. Zato je pred enim mesecem, ko je bil na obisku, kralj raje prespal v resortu. Skupaj s turisti. Namesto, da bi mu malo zbili dile na njegovi rezidenci in pokosili travo pred njo, so podložniki raje postavili več slavolokov preko cest, po katerih se je vozil. Postavili in pustili tam, da propadajo, dokler komu ne padejo na glavo. Morda jih takrat le pospravijo. Kot tudi smeti. Toliko, kot na Tongi, sva jih redko kje videla. In verjetno ni potrebno dodati, da na celotnem otoku nisva videla nobenega koša za smeti.

Kakorkoli, koralno otočje Haapai (če odštejemo smeti) je neprimerno lepše, kot recimo tako opevani Tuamotuji, kjer ne raste (skoraj) nič in kjer (skoraj) ni plaž. Če bi bila navdušena kopalca in snorklarja ali potapljača, bi tukaj imela veliko za početi. Tako se pa spet sprehodiva do oštarije, padeva v klepet z lastnico, Poljakinjo, ki se je v (zelo) zrelih letih preselila na Tongo in si ustvarila družino s pristnim polinezijskim lepotcem. Kot rezultat tega projekta nama pokaže še svojo najnovejšo (pet mesečno) pridobitev. Jasno, da pljučkneva pивce in zraven pojeval kakšen chevice in oka piko, polinezijsko marinirano ribo v kokosovem mleku. Morava zapravljeti, panika naju že grabi. Tristo paang še imava, najdražja hrana je pa osemnajst. In jutri bi rada izplula...

za kralja postavili slavoloke in tako tudi ostalo, verjetno dokler ne razpade samo od sebe

nekoč je bila lepa kraljeva rezidenca... danes pa ... očitno tudi tukaj ne znajo vzdrževati zadev, temveč enkrat naredijo in potem propada

na otočju z 2000 ljudmi imajo tudi sodnijo ...

g.Baker je bil 100 let nazaj prime minister ... kam bi prišli, če bi pri nas vsak premier dobil spomenik?

ljudje delajo na njivah-pozitivno! od turizma se na tem otoku pač ne preživi

mariner kafič s hrano, pijačo in internetom. lastnik lokala je poljakinja; je prosila za SLO zastavo, če ji prinesemo, da bo krasila njen lokal

današnji nakup poljakinje

moja malenkost na tovornjaku....potem sem morala pa še enkrat pol poti peš, ker mi ni ustavil prej :(